

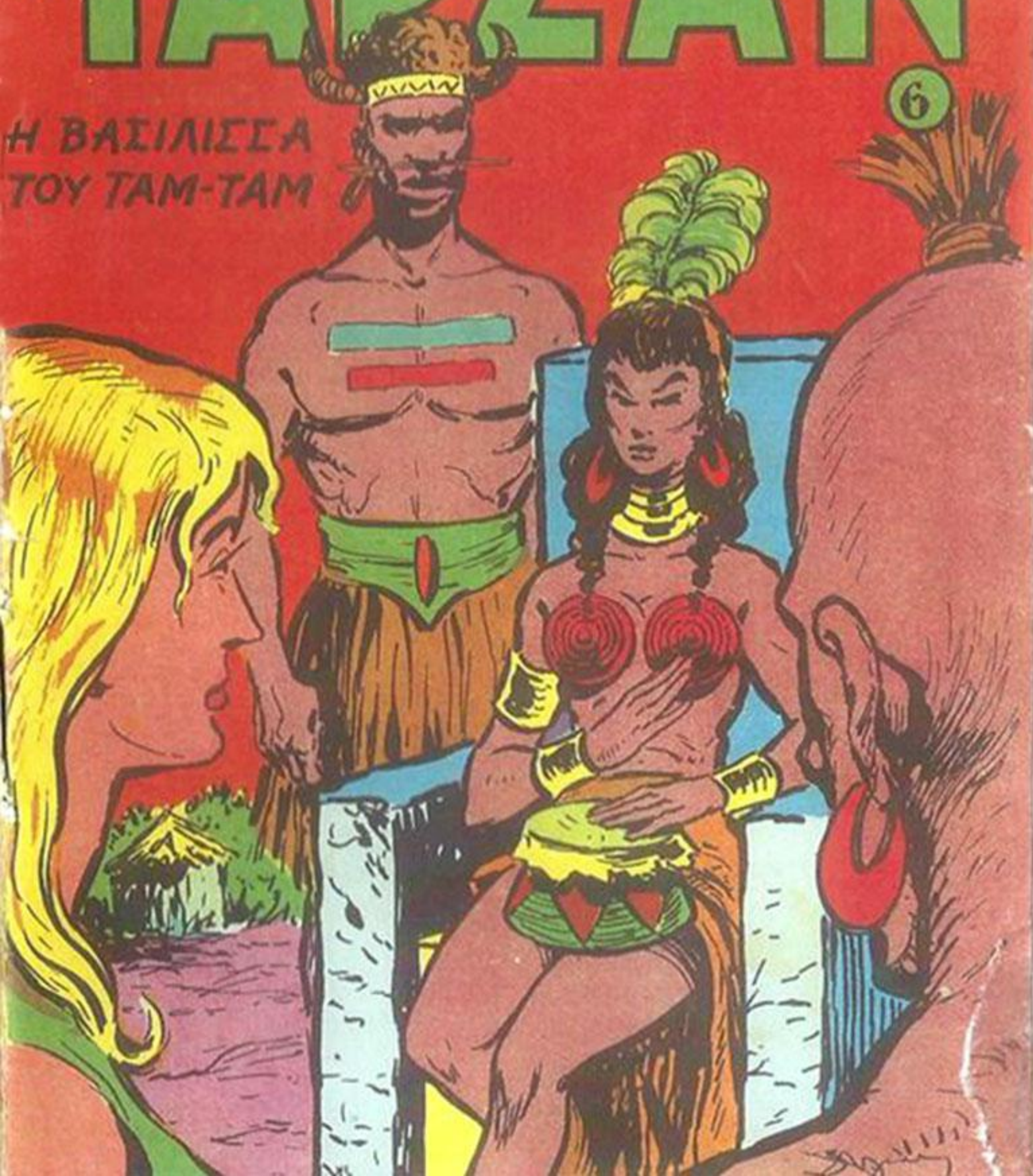
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

TARZAN

Ο ΜΙΚΡΟΣ

6

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΤΟΥ ΤΑΜ-ΤΑΜ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΑΜ-ΤΑΜ

ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Η ΖΟΛΑΝ, ο Μπουτάτα, και η Φίφη, ύστερα από μια τρομακτική περιπέτεια με τον απαίσιο φύλαρχο Κοράγκα και τους ανθρωποφάγους του, πέφτουν στα χέρια της βασίλισσας του Τάμ-Τάμ (*). Ο Γαμπρόρ καταφέρει την τελευταία στιγμή να ξεφύγει από την επιδρομή των αγρίων πολεμιστών της και να χαθή στις πυκνές φυλλωσιές της απέραντης ζούγκλας.

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος, το 5, που έχει τον τίτλο: «Ο χορός της φωτιάς».

Οι Καννίβαλοι του Τάμ-Τάμ, αφού βάζουν φωτιά και κάνουν στάχτη το χορταρένιο παλάτι του Κοράγκα και τ' άμέτρητα καλύβια της φυλής του, παίρνουν το λευκό κορίτσι και τον Μπουτάτα και γυρίζουν στη δική τους περιοχή.

Η πρωτόγονη πολιτεία τους βρίσκεται κοντά σ' ένα μεγάλο ποτάμι σκεπασμένο από τεράστια πλατάνια και άλλα θεόρατα δέντρα, που από αιώνες έχουν φυτρώσει στις όχθες του.

Μόλις οι φοβεροί πολεμιστές της φυλής φτάνουν εκεί, η νέα και αφάνταστα όμορφη βασίλισσά τους άνε

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

βαίνει στο θρόνο της και το ποθετώντας το άχώριστο Τάμ-Τάμ πάνω στα γόνατά της. αρχίζει να το χτυπάει: Πότε άργά, πότε γρήγορα, πότε σ'γά και πότε δυνατά, σά να μιλάει, ή να δίνει διαταγές με τους παράξενους και μονότονους ήχους του.

Οι άγριοι συγκεντρώνονται άμέσως γύρω στο θρόνο, φέρνοντας μπροστά στη βασίλισσά τους τη Ζολάν με τη μικροσκοπική σκυλίτσα της, και το χεροδύναμο άράπη με το κωμικό τσουλούφι στο κεφάλι. Ταυτόχρονα, ο σκελετωμένος ιερέας της φυλής, που μοιάζει σαν άπαίσιος βρυκόλακας, φτάνει και στέκεται όρθιος πηλάϊ στο θρόνο της πεντάμορφης βασίλισσάς του. Άκούει για λίγο με προσοχή τους παράξενους ήχους που κάνει με τα χέρια της να βγαίνουν από το Τάμ - Τάμ. Κι' όταν εκείνη σταματάει, έξηγεί τους ήχους αυτούς στους δύο αίχμαλώτους:

— Σας μιλάει ή παντοδύναμη βασίλισσα Ζουβάν, κόρη του Ήλιου και της Σελήνης και αδελφή των Άστρων! Λέει πως κάποτε που είδε μπροστά της το «Στοιχειό του ποταμού» ένοιωσε τόσο μεγάλο τρόμο που έχασε άμέσως τη φωνή της...

Ή βασίλισσα Ζουβάν ξαναορίζει να χτυπάει το Τάμ-Τάμ κι' όταν σταματάει, ο ιερέας συνεχίζει:

— Λέει πως κάποιος μεγάλος Μάγος της φυλής που τους σπαράζει το φοβερό

ζήπισω από τα μακρυνά γαλάζια βουνά, προφήτεψε πως ένας μπορεί μονάχα να της ξαναφέρει τη χαμένη φωνή της: 'Ο «άράπης με το τσουλούφι στο κεφάλι».

'Ο Μπουτάτα φωνάζει στη βασίλισσα μ' απόγνωσι:

— 'Εγώ; Τότε να το ξεριζώσω το έρημο να ήσυχάσω! 'Επειδή έχω ένα τσουλούφι δηλαδή, θα πη πως είμαι και... αὐτισμοτολαρυγγο λόγος;! Μπά σε κα-κα-καλό σου!

Ή άλλη βασίλισσα ξαναχτυπάει το ΤάμΤάμ και ο σκελετωμένος διεριμηνέας έξηγεί:

— Λέει πως τρία χρόνια ψάχνει να βρή αυτό τον άράπη και μονάχα χθές έμαθε πως βρισκόταν στη φυλή του Κοράγκα. Για να τον άρπάξει έκανε την έκστρατεία και τον πόλεμο...

'Ο Μπουτάτα μουρμουρίζει καμαρώνοντας σαν γύφτικο σκεπάρονι:

—Μπράβο! Ούτε ή «ωραία Έλένη» να ήμουνα!...

'Ο ιερέας συνεχίζει:

— Είπε ακόμα πως, αν ο Άράπης με το τσουλούφι της ξαναδώσει τη φωνή της μέσα σε τρεις μέρες, θα τον παντοευτή και θα τον κάνει βασιλιά της φυλής του Τάμ-Τάμ!... Άν όμως περάσουν οι τρεις ήμέρες και ή βασίλισσα Ζουβάν δεν έχει ξαναβρή τη λαλιά της, τότε θα πετάξει κι' αυτόν και το λευκό κορίτσι στο νερό, για να

σπαράξει το φοβερό

«Στοιχειὸ τοῦ ποταίμου».

Ἡ ἄμοιρη Ζολάν που τ' ἀκούει, βάζει τὰ κλάματα... Ἡ μικροσκοπικὴ μαύρη σκυλίτσα τῆς γαυγίζει... Καὶ ὁ Μπουτάτα ξαναβάζει τὶς φωνές:

— Ἀδύνατον!... Δὲν τὸ παραδέχομαι!... Ἐγὼ εἶμαι γιατρός! Εἶμαι ἐπιστήμονας! Δὲν μπορεῖ ὁ καθέννας νὰ μοῦ δίνει μιὰ κλωτσιὰ καὶ νὰ κάνω ...μπιλούμ στὸ ποτάμι!

Ἡ ὁμορφὴ ἀρχόντισσα κυττάζει μὲ θαυμασμό τὸν ἀράπη καὶ χτυπάει τὸ Τάμ-Τάμ... ἐρωτηματικά. Ὁ ἱερέας ἐξηγεῖ ἀμέσως στὸν Τσουλούφη:

Ἡ παντοδύναμη βασίλισσα Ζουβάν, κόρη τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης καὶ ἀδελφὴ τῶν Ἀστρων, σὲ ρωτᾷ: Τί πρέπει νὰ κάνη γιὰ ν' ἀνοίξη ὁ ἱλαϊμός της;

— Γαργάρα μὲ ξυλόπροκες, γνωματεύει σοβαρὰ ὁ Μπουτάτα.

Ο ΑΛΛΟΙΘΩΡΟΣ ΠΕΤΡΟΚΟΤΣΙΦΑΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ τῶν Καν νιβάλων δὲν ξέρει φυσικὰ οὔτε τί θὰ πῇ γὰρ γάραι, οὔτε τί εἶναι οἱ ξυλόπροκες. Κάτι λοιπὸν ξαναχτυπάει μ' ἀπορία στὸ Τάμ Τάμ καὶ ὁ «διερμηνέας» τὸ μεταφράζει:

— Λέει πὼς δὲν σὲ καταλαβαίνει...

— Μπά, σὲ κα-καλό της! Πές της νὰ μοῦ δώσῃ τὸ Τάμ Τάμ νὰ τῆς ἀπαντήσω... τα

μπουρλικά!

Ἡ βασίλισσα σηκώνει ἀπὸ τὰ γόνατά της τὸ Τάμ-Τάμ καὶ τοῦ τὸ προσφέρει. Ὁ Τσουλούφης τὸ παίρνει κι' ἀρχίζει νὰ τὸ χτυπάη κουρουοῦ καὶ νὰ τραγουδάη:

— Ντουρουνπαντράμ — ντράμ — ντράμ!

Ἡ «κόρη τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης» δὲν καταλαβαίνει πάλι κι' ὁ Μπουτάτα τῆς ἐξηγεῖ τὰ «ταμπουρλικά» του.

— Θέλω νὰ σοῦ πῶ πὼς γιὰ νὰ φτιάξω τὸ θαυματουργὸ φάρμακο ποὺ θὰ γιατρέψῃ τὴ μουγγαμάρα σου καὶ θὰ κάνῃ τὴ γλῶσσα σου νὰ πηπαίνει ροδάνι, μοῦ χρειάζονται τὰ ἐξῆς τρία ὑλικά: Πρῶτον, ἐφτὰ καβούκια ἀπὸ γυμνοσαλίγκαρους ποὺ νὰ κουτσαίνουνε ἀπὸ τὰ πισινὰ ποὺ ἰδάρια τους. Δεύτερον, ἓνα καλὰθι νερό ποὺ μόλις νὰ ἔχη πάρει βροσὴ. Καὶ τρίτον, ἓναν πράσινο πετροκότσιφα ποὺ ν' ἀλλοιοθωρίζη ἀπὸ τὸ ἀριστερό του μάτι καὶ νάχη γεννηθῇ παραμονὴ πρωτομαγιάς!

Καὶ ἐξακολουθώντας νὰ χτυπάη, ὅπως-ὅπως, τὸ ταμπουρίλο του, συνεχίζει:

— Αὐτὰ μόνο καὶ τίποτε ἄλλο! Ἄμα μοῦ τὰ φέρετε θὰ τὰ κοπανίσω καλὰ, θὰ τὰ βρόσω σ' ἓνα καβούκι ἀπὸ χελώνα κουρεμένη καὶ θὰ τ' αὐγοκόψω μὲ τρία φρέσκα αὐγά, ἀπ' αὐτὰ ποὺ μαντάρουνε τὶς κάλτσες! Ὑστερα μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ θὰ σοῦ φτιάξω ἐφτὰ χάπια γιὰ νὰ τὰ πίνῃς:

τρία τὸ πρωῒ, τρία τὸ μεσημέρι καὶ τρία τὸ βράδυ... Καὶ ὅσο γιὰ νὰ παντρευτοῦμε ποὺ λές, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ δώσω λόγο, γιὰτὶ εἶναι κι' ἄλλες ποὺ μὲ θέλουνε, καὶ θ' ἀναγκαστῶ νὰ βγῶ στὴ λοταρία!

Ἡ πανέμορφη βασίλισσα Ζουβὰν διατάζει ἀμέσως τοὺς ὑπηκόους της νὰ βροῦνε καὶ νὰ φέρουν στὸ Μπουτάτα τὰ «ὕλικά» γιὰ νὰ φτιάξῃ τὸ θαυματουργὸ φάρμακο ποὺ θὰ τῆς ξαναδώσῃ τὴ λαλιά. Ὑστερα παίρνει τὸν Τσουλούφη καὶ τὴ Ζολὰν μαζὶ μὲ τὴ Φίφη στὸ παλάτι της γιὰ νὰ τοὺς φιλιξενήσῃ τὶς τρεῖς ἡμέρες, ὥσπου νὰ ἐτοιμαστῇ τὸ φάρμακο.

Ὁ Μπουτάτα ξαπλώνει τὴν ἀρίδα του στὸ παλάτι, τρώει -πίνει καὶ περνάει ζωὴ χαρissάμενη! Ἡ Ζολὰν ὅμως κλαίει συνεχῶς τὸν ἀγαπημένο καὶ χαιμένο σύντροφό της καὶ μένει ξάγρυπνη νύχτα καὶ μέρα, χωρὶς νὰ βάζῃ τίποτα στὸ στόμα της.

Μὰ τὰ «ὕλικά» ποὺ ζητάει ὁ Μπουτάτα εἶναι ἀδύνατο νὰ βρεθοῦνε ἀπὸ τοὺς Καννίβαλους. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ μὲ τὶς παγίδες ποὺ ἔχουνε στήσῃ, πιάνουν καὶ τοὺ φέρνουν πεντακόσιους ἐξήντα πετροκότσιφες. Κανέννας τους ὅμως δυστυχῶς, δὲν ἀλλοιθωρίζει ἀπὸ τὸ ἀριστερό του μάτι. Τέλος στὴ δεύτερη παρτίδα

Ἡ Ζολὰν πέφτει πρώτη στὰ ὀρμητικὰ κι' ἀφρισμένα νερὰ τοῦ ποταμοῦ.

“Ένας ελέφαντας σέρνεται τρικλίζοντας με μιὰ μεγάλη ματωμένη πληγή στο κεφάλι.

πού φέρνουν τὸ ἀπόγειμα, θρίσκειται καὶ ἓνας ἀπὸ δαύτους μὲ ἐλαττωματικὸ τ' ἀριστερό του μάτι!...

— Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀλλοίθωρος πετροκότσιφας πού ζητάω!, φωνάζει τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ Μπουτάτα. Μόνο πού δὲν εἶναι...πράσινος!...

Οἱ ἄμοιροι Καννίβαλοι τρέχουν καὶ δὲν φτάνουν γιὰ νὰ βροῦν πετροκότσιφα πράσινο. Τέλος πιάνουν ἓναν πού τὰ φτερά του εἶναι κάπως μαυροπράσινα καὶ τοῦ τὸν πηγαίνουν.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ πράσινος πετροκότσιφας πού ζητάω!, φωνάζει τρελλὸς πάλι ἀπὸ

χαρὰ ὁ Μπουτάτα. Μόνο πού δὲν εἶναι ...ἀλλοίθωρος!...

Καὶ δώσ' του οἱ ἄγριοι στήνουν παγίδες καὶ κυνηγᾶνε μετὶς σαΐτες τοὺς τοὺς πετροκοτσιφάδες. Ὡσπου καταφέρνουν ἰκάποτε νὰ πιάσουν ἓνα τρασινωπὸ μὲ λιγάκι ἀλλοίθωρο τὸ ἀριστερό του μάτι. Κουρασμένοι πιά ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰ τρεχάματα, τοῦ τὸν φέρνουν. Ὁ Μπουτάτα ξεφωνίζει μ' ἐνθουσιασμό:

— Αὐτὸς εἶναι ὁ πράσινος κι' ἀλλοίθωρος πετροκότσιφας πού ζητάω! Μόνο πού δὲν ξέρω ὅν ἔχη γεννηθῇ παρσιμονὴ πρωτομαγιάς.

— Κιὰ πῶς θὰ τὸ μάθης

αυτό; ρωτᾶνε οἱ ἰθαγενεῖς

— Νὰ μοῦ φέρετε πιστοποιητικὸ γεννήσεως, τοὺς ἀποκρίνεται.

Ἔτσι περνᾶνε οἱ τρεῖς ἡμέρες τῆς προθεσμίας καὶ ὁ ἀράπης μὲ τὸ τσουλούφι δὲν ἔχει φτιάξει ἀκόμα τὸ θαυματουργὸ φάρμακό του.

Ἡ βασίλισσα Ζουβὰν διατάζει μὲ τὸ Τάμ - Τάμ νὰ ἀρπάξουν καὶ νὰ πετάξουν ἀμέσως αὐτὸν καὶ τὸ λευκὸ κορίτσι στὸ ποτάμι.

Ὁ Μπουτάτα διαμαρτύρεται.

— Τὶ φταίω ἐγώ, ἀφέντη βασίλισσα; Ἄφου δὲν μοῦ φέρνουνε τὰ ὑλικά, πῶς νὰ φτιάξω τὸ φάρμακό; Μπὰ σὲ καλὸ σου!

Ἡ βασίλισσα τοῦ φωνάζει ἄγρια μὲ μερικὸς δυνατοὺς χτύπους τοῦ Τάμ-Τάμ της, ποὺ ὁ Ἱερέας τοὺς ἐξηγεῖ:

— Λέει πῶς οἱ τρεῖς ἡμέρες τῆς προθεσμίας πέρασαν.

Ὁ Τσουλούφης τὸν ἐκλιπαρεῖ:

— Πές της νὰ μοῦ δώση μιὰ μικρὴ παράτασι πέντε-ἕξη χρόνια. Ἔτσι εὐκολὰ νομίζει πῶς φυτρώνουνε καδούκια στὶς ράχες τῶν γυμνοσαλιγκάρων;

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

Η ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΗ Ζουβὰν, ὅταν λήη κάτι μὲ τὸ Τάμ - Τάμ, δὲν τὸ ξελέει. Καὶ γνέφει στοὺς Καννίβαλους νὰ κάνουν γρήγορα. Ἔτσι, ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς χύνονται ν' ἀρπάξουν τὸν Μπου

τάτα, κι' ἄλλοι τὴ Ζολάν μὲ τὴ Φίφη της, ποὺ ἡ μιὰ κλαίει σπαρακτικὰ κι' ἡ ἄλλη γαυγίζει δαιμονισμένα.

Ὅμως ὁ κοντόχοντρος ἀράπης, μὲ τὸ τσουλούφι τοῦ ποὺ μοιάζει σὰν πινέλο ξυρίσματος, δὲν δειλιάζει σὲ κάτι τέτοια. Βγάζει ἀμέσως τὴ φοβερὴ «μπιστόλα» τοῦ καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη μὲς στὰ ὅλα. Μὰ οὔτε κρότος ἀκούγεται, οὔτε σφαῖρα βγαίνει ἀπὸ τὴν κάννη. Ἡ «μπιστόλα» τοῦ Τσουλούφης πυροβολεῖ μονάχα ὅταν ἔχη κέφια. Γιατὶ τὶς περισσότερες φορές παθαίνει ἀφλογιστία.

Ὁ Μπουτάτα ξανατραβάει δυὸ-τρεῖς φορές ἀκόμα τὴ σκανδάλη της χωρὶς πάλι ἀποτέλεσμα. Τέλος τὴν ξαναβάζει γρήγορα στὴ θήκη, μурμουρίζοντας ἀγανακτισμένος:

— Πάλι δυσκοιλιότης τὴν ἔπιασε!... Μπὰ, σὲ κα-κα-καλὸ της!

Στὸ μεταξύ, οἱ Καννίβαλοι ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχαν ὑποχωρήσει βλέποντάς τον νὰ τραβάη τὸ ὄπλο, ξεθαίρεύνουν τώρα καὶ ξαναχύνονται πάνω του.

Ἀτρόμητος ὁ Μπουτάτα στριφογυρίζει δαιμονισμένα, χτυπώντας, κλωτσώντας καὶ σωριάζοντας κάτω τοὺς ἀντιπάλους, μὲ τὶς προμερὲς χειροῦκλες καὶ ποδάρες του.

Ἡ βασίλισσα Ζουβὰν ποὺ ἔχει γίνει ἔξω φρενῶν βλέποντας τὸν ἀράπη μὲ τὸ τσουλούφι νὰ κάνη τέτοια βραῦσι στοὺς ἀγρίους της, χτυπάει

μανιωσμένα τὸ Τάμ - Τάμ, σὰ νὰ τοὺς διατάζει μὲ τοὺς ἤχους του:

— Ἐπάνω του!... Σχίστε τον μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια σας!... Πετᾶχτε κι' αὐτὸν καὶ τὸ λευκὸ κορίτσι στὸ νερὸ νὰ τοὺς σπαραῖξη τὸ «Στοιχειὸ τοῦ ποταμοῦ».

Ὁ Μπουτάτα νευριάζει ἀπ' τὰ γρήγορα καὶ δυνατὰ χτυπήματα τοῦ Τάμ - Τάμ της καὶ ἀρπάζοντας ἕναν καλοθρεμμένο Καννίβαλο τὸν σηκώνει ψηλὰ καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει πρὸς τὸ μέρος της. Ὁ μαῦρος διαγράφει καμπύλη στὸν αἶέρα καὶ χτυπάει μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ πάνω στὴν ἀλλοτρίη βασίλισσα. Ὁ μεγαλοπρεπὴς ξυλοσκαλισμένος θρόνος ἀνατρέπεται καὶ βασίλισσα καὶ Καννίβαλος σωριάζονται κάτω κουβάρι...

— Βοήθεια!, ξεφωνίζει ἡ Ζουβάν.

Αὐτὸ ἦτανε!... Ὁ ἀφάνταστος τρόμος ποὺ δοκιμάζει ἡ πεντάμορφη βασίλισσα βλέποντας τὸν γιγαντόσωμο Καννίβαλο νὰ πετᾷ στὸν αἶέρα καὶ νὰ χτυπᾷ πάνω της, ἦταν τὸ γιαιτρικὸ ποὺ χρειαζόταν. Μὲ μιὰ δυνατὴ τρομάρρα εἶχε χάσει τὴ λαλιά της καὶ μὲ μιὰ ἄλλη, τὸ ἴδιο δυνατὴ, τὴν ξαναβρῆκε!

Παρὰ τὸ ὅτι πέφτοντας μοι ὠθεῖ πῶς ἔχει χτυπήσει στὸ κεφάλι, πετιέται ἀμέσως ὀρθία δίνει μιὰ κλωτσιὰ στὸ ἀχρηστο πιά Τάμ-Τάμ καὶ φωνάζει στοὺς μαῦρους ποὺ ἔχουν περικυκλώσει καὶ προσπαθοῦν νὰ δαιμάσουν τὸν ἀ-

δάμαστο Μπουτάτα!

— Ἀφήστε τον!... Ξαναβρῆκα τὴ φωνή μου!

Τὸ μακελλεῖο ποὺ γίνεται σταματᾷ, κι' ὁ Τσουλούφης ρωτᾷ ἀπὸ μακριὰ τὴν ἐνθουσιασμένη βασίλισσα:

— Ἐ ἀφέντη ὁμορφὴ! Ἔνοι σου πέταξα καὶ βρῆκες τὴ φωνή σου. Νὰ σοῦ πετάξω ἄλλον ἕνα νὰ γίνης καὶ... πριιμαντόνα;

Ἡ Ζουβάν διατάζει τώρα τοὺς ξυπόλυτους ὑπηκόους της:

— Ὁ ἰαρόπης μὲ τὸ τσουλούφι μὲ γιάτρεψε!... Κάνετε ὅλες τὶς ἐτοιμασίες τοῦ γάμου. Ἀπόψε τὸ βράδυ θὰ παντρευτοῦμε!

Ὁ Μπουτάτα γυρίζει χαμογελῶντας στοὺς Καννίβαλους ποὺ στέκουν ὀρθιοὶ καὶ τοὺς λέει:

— Ὅσοι μείνατε ζωντανοί, «καὶ στὰ δικά σας». Καὶ ρίχνοντας μιὰ λυπημένη περιστροφικὴ ματιὰ σ' αὐτοὺς ποὺ βρίσκονται σωριασμένοι κι' ἀναίσθητοι γύρω του, προσθέτει:

— Κι' ὅσοι τὰ κακαρώσατε, «ζωὴ σὲ λόγου σας»! Ὑστερα προχωρεῖ καὶ φτάνοντας μπῆροστά στη βασίλισσα τὴ ρωτᾷ:

— Τ' ἀποφάσισες λοιπόν; Θὰ μὲ πάρης;

— Ναί, Μπουτάτα, τ' ἀποκρίνεται ἐκείνη.

Ὁ Τσουλούφης χαμογελάει:

— Ἐμ βέβαια... Σοῦ γυῖα λιστα βλέπεις, κοτζάμ ἐπιστήμονας λαρυγγολόγος!... Ἀλλὰ γιὰ πές μου: πῶς θὰ μὲ

πάρης; Μὲ τσουλούφι, γιὰ χω-
ρίς τσουλούφι;

— Ἐχει σημασία αὐτό;

— Βεβαίως! Μὲ τσουλού-
φι εἶμαι πιὸ... ἀκριβός!

Ἀλλοίμονο ὅμως... Τὴν ἴ-
δια στιγμή ἡ βασίλισσα φέρ-
νει τὸ δεξιό της χέρι στὸ πί-
σω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ ποὺ
τῆς πονάει ἀπὸ τὸ πένσιμο.
Νοιώθει ὅμως τὸ μέρος αὐτὸ
σὰν ὑγρὸ καὶ κυττάζοντας τὰ
δάχτυλά της τὰ βλέπει κόκκι-
να ἀπὸ αἷμα.

Χίλιοι κεραυνοὶ ἂν ἔπεφταν
πάνω στοὺς συγκεντρωμένους
Καννιβάλους, δὲν θὰ τοὺς ἔ-
φερναν τέτοια ἀναταραχὴ κι'
ἀπόγνωσι, ὅπως σὰν ἀντίκρυ-
σαν τὰ ματωμένα δάχτυλα

τῆς Ζουβάν!

Τὸ αἷμα τῆς βασίλισσας
τοὺς εἶναι ἱερὸ καὶ ἀπαραιτί-
στο. Ἕνας παλιάρχαιος νό-
μος τῆς φυλῆς λέει πὼς ὅποι-
ος γίνη αἰτία νὰ χυθῇ ἔστω
καὶ μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ πολὺ-
τιμο αἷμα της, καταδικάζεται
ἀμέσως στὸν πιὸ φρικτὸ θά-
νατο!

Ἔτσι, πρὶν προλάβῃ ὁ
Μπουτάτα νὰ συνέλθῃ ἀπὸ
τὴ χαρὰ του, βρίσκεται αἰχ-
μάλωτος στὰ γερὰ μπράτσα
τῶν μανιασμένων Καννιβάλων.
Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἄμοιρη Ζολάν.
Αὐτὴν μάλιστα πετᾶνε καὶ
πρῶτη στὰ ὀρμητικὰ νερὰ τοῦ
ποταμοῦ ποὺ ἡ ὄχθη του βρί-
σκεται πλάϊ. Ἀμέσως μετὰ,

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο πέφτει σὰν κεραυνὸς πάνω στὸν κα-
κοῦργο λευκὸ κυνηγό.

Ἡ τρομακτικὴ γροθιά τοῦ Ταμπὸρ ἀνατρέπει τὸν λευκὸ κυνηγό.

καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία, δέκα ἄγριοι ἰθαγενεῖς σηκώνουν στὰ εἴκοσι χέρια τους τὸ Μπουτάτα καὶ τὸν πετάνε κι' αὐτόν στὸ ποτάμι, ἐνῶ μουρμουρίζει φιλοσοφικά:

— Τί τραβάμε κι' ἐμεῖς εἰ γαμπροί!

Μόλις ὁμως πέφτει στ' ἀφρισμένα κι' ὀρμητικὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, ἀρχίζει νὰ βγάζη δυνατὰ κι' ἀπεγνωσμένα ξεφωνητά:

— Βοήθεια!... Θὰ βραχῇ τὸ τσουλούφι μου καὶ θά... ξεκατσαρώσῃ!

Ἡ ὀρμὴ τοῦ ὕγρου στοιχείου ὁμως τὸν παρασύρει καὶ τὰ ξεφωνητὰ του ξεμακραίνουν κι' ἀδυνατίζουν σιγά - σιγά, ὥσπου σβήνουν

καὶ χάνονται στὸ βάθος, ὅπως πρὶν ἀπὸ λίγο χάθηκαν ἔτσι οἱ ισπανακτικοὶ θρῆνοι τῆς Ζολάν, μαζί μὲ τὰ πνιγμένα γαυγίσματα τῆς μικροσκοπικῆς «Φίφης».

ΣΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

ΜΕ Τ' ΑΣΤΕΙΑ ὁμως καὶ τὶς τετραπέρατες κουταμάρες τοῦ Μπουτάτα, ξεχάσαμε τὸν ἀγαπημένο μας Ταμπόρ: τὸ ἀτρόμητο μελαχροινὸ Ἑλληνόπουλο τῆς ζούγκλας.

Ἄς ἀφήσουμε λοιπὸν τὴ Ζολάν, τὸν Τσουλούφη καὶ τὴ σκυλίτσα νὰ τοὺς «πάρῃ τὸ ποτάμι», ποὺ λένε, κι' ἄς

παρακολουθήσουμε τὸ μικρὸ Ταρζάν ἀπ' τὴ στιγμή πού κατάφερε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἐπιδιορμὴ τῶν Καννίβαλων πού αἰχμαλώτισαν τὴ συντροφισσά του καὶ τὸν Μπουτάτα.

Ὁ Ταμπὸρ ἔφυγε ὄχι γιατί φοβήθηκε, ἢ γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴ ζωὴ του. Τὸ ὑπέροχο Ἑλληνόπουλο δὲν ἔχει δοκιμάσει ποτὲ τὸ φόβο καὶ δὲν λογαριάζει ποτὲ τὴ ζωὴ του ὅταν πρέπει νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ κάποιου ἄλλου, ἔστω κι' ἂν εἶναι ἐχθρὸς του. Πολὺ περισσότερο τώρα πού ἔβλεπε νὰ βρίσκωνται σὲ κίνδυνο οἱ δυὸ ἀγαπημένοι του σύντροφοι.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας δὲν εἶναι μονάχα γενναῖο καὶ μεγαλόκαρδο... εἶναι κι' ἀφάνταστα ἔξυπνο καὶ ψύχραιμο: Εἶδε πῶς οἱ μανιασμένοι καννίβαλοι πού ἄρπαξαν τὴ Ζολάν καὶ τὸν Μπουτάτα ἦταν ἀμέτρητοι. Τίποτα δὲν θὰ μπορούσε νὰ καταφέρῃ ἂν χυνόταν, σὰν κουτὸ βουβάλι, ἐπάνω τους. Ὅσους ἀπ' τοὺς μαύρους αὐτοὺς κι' ἂν σώριαζαν κάτω τὰ θανατερὰ χτυπήματα τοῦ ροπαλου του ἢ οἱ φοβερὲς γροθιές του, πάλι θὰ ἔμεναν ἀρκετοὶ γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν καὶ νὰ πάρουν μαζί τους τὸ κορίτσι καὶ τὸν ἀράπη. Γι' αὐτὸ λοιπὸν προτίμησε νὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃ προσωρινὰ καὶ νὰ σωθῇ φεύγοντας. Ἔτσι, τουλάχιστον, θὰ ἔμενε αὐτὸς ἐλεύθερος νὰ ψάξῃ νὰ τοὺς βρῇ καὶ νὰ τοὺς σώσῃ.

Ἀλλοιῶς κι' οἱ τρεῖς τοὺς θὰ ἦταν χαμένοι.

Φεύγοντας λοιπὸν ὁ Ταμπὸρ ἀπομακρύνεται ἀρκετὰ μέσαι στὴν πυκνὴ βλάστησι τῆς ἄγριας περιοχῆς. Ὑστερὰ, σκαρφαλωμένος ἐπὶ θεόρατη κορφῇ ἐνὸς αἰωνόβιου δέντρου, παρακολουθεῖ καὶ κατασκοπεύει τὶς κινήσεις τῶν πολεμιστῶν τῆς Βασίλισσας τοῦ Τάμ—Τάμ.

Τοὺς βλέπει νὰ βάζουν φωτιά στὸ μεγάλο χορταρῆνιο παλάτι τοῦ Κοράγκα καὶ σπᾶ καλύβια τῶν ἀνθρωποφάγων του. Παρακολουθεῖ μὲ δέος τὶς κόκκινες φλόγιες καὶ τοὺς μαύρους καπνοὺς πού σκαρφαλώνουν μὴλὰ σὰ νὰ θέλουν νὰ κάψουν καὶ νὰ μουτζουρώσουν τὸν οὐρανό!

Κι' ὅταν τέλος τοὺς βλέπῃ νὰ φεύγουν σέρνοντας μαζί τους τοὺς δύο συντροφους του, ἀρχίζει νὰ τοὺς παρακολουθῇ πηδώντας σὰν πίθηκος ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο.

Ξαφνικὰ, πονεμένα στριγγλίσματα τραυματισμένου ἐλέφαντα φτάνουν στὴ αὐτιά του. Ἀπ' τὰ ψηλὰ κλαδιὰ μιᾶς ἀγριοβελανιδιάς πού πάνω της ἰδρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμή, σκύβει καὶ κυττάζει κάτω: Ἐνα γιγαντόσωμο παχύδερμο, μὲ μιὰ μεγάλη ματωμένη πληγὴ στὸ κεφάλι σέρνεται ἀργὰ καὶ τρικλίζοντας πρὸς τὴν κοιλιάδα τῶν πέτρινων βουνῶν πού βρίσκεται τὸ ἀπέραντο νεκροταφεῖο ἐλεφάντων τῆς Ζούγκλας. Ὁ Ταμπὸρ καταλαβαίνει

πὼς τὸ περήφανο κι' εὐγενὲς αὐτὸ θηρίο, ξέφυγε βαρύνον τραυματισμένο ἀπὸ τὶς δολοφονικὰς σφαῖρες τοῦ λευκοῦ κυνηγοῦ. Γι' αὐτὸ βιάζεται, πρὶν πεθάνῃ, νὰ φτάσῃ στὸ «νεκροταφεῖο» τῆς γενιάς του.

Τὸ μεγαλόψυχο Ἑλληνόπουλο λυπᾶται ἀφάνταστα τὸν ἐτοιμαζόμενο ἐλέφαντα πού, καθὼς σέρνεται ἀνήμερος, πότε στενάζει μὲ πόνο καὶ παρὰ πόνον, καὶ πότε βγάζει ἄγρια καὶ σπαρακτικὰ ξεφωνητά. Σὰ νὰ καταριέται τὴν κακίαν τῶν «λευκῶν» τοῦ μακρινοῦ πολιτισμένου κόσμου ποὺ φτάνουν στὴ ζούγκλα γιὰ νὰ ξεράσουν μὲ τὰ τρομερὰ κι' ἀνάνδρα ὅπλα τους τὴ φωτιά, τὸ σίδερο καὶ τὸν ἄδικο χαμό!

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΦΑΙΡΑΣ ΚΑΙ ΓΡΟΘΙΑΣ

 ΤΑΜΠΟΡ ξεχνάει γιὰ μιὰ στιγμή τοὺς Καννίβαλους ποὺ παρακολουθεῖ κι' ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ πρῶτο μακρὺ χορτόσχοινο ποὺ βρίσκεται μπροστά του. Ἔτσι, διαγράφοντας μιὰ καμπύλη τροχιά στὸ κενό, φθάνει γρήγορα καὶ προσγειώνεται πάνω στὴ ράχη τοῦ τραυματισμένου ἐλέφαντα. Ἀπὸ κεῖ προχωρεῖ μπου σουλῶντας φτάνει στὸ ματωμένο κεφάλι του κι' ἐξεπάζει τὴν πληγή...

Ἄλλοίμονο!... Ἡ σφαῖρα τοῦ λευκοῦ κακούργου ἔχει χτυπήσει σὲ καίριο σημεῖο τὸ γιγαντόσωμο θηρίο. Εἶναι

ἀδύνατο πιά νὰ θεραπευθῇ καὶ νὰ ζήσῃ.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας μὲ βουρκωμένα μάτια πιάνεται ἀπὸ τὸ χαμηλὸ κλαδὶ κάποιου δέντρου ποὺ βρίσκεται κοντά, κι' ἀφήνοντας τὸν ἐλέφαντα νὰ συνεχίζῃ τὴν πορεία τοῦ θανάτου του, σκαρφαλώνει πάλι στὰ δέντρα γιὰ νὰ συνεχίσῃ κι' αὐτὸς τὴν παρακολούθησι τῶν Καννίβαλων ποὺ εἶχε γιὰ λίγο διακόψει:

Ξαφνικὰ ὅμως δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ κι' ἡ σφαῖρα, σφυρίζοντας δαιμονισμένα κάτω ἀπὸ τὰ ποδάρια του, προχωρεῖ μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸν ἐλέφαντα. Μὲ μιὰ γρήγορη ἐρευνητικὴ ματιά ὁ Ταμπὸρ ἀνακαλύπτει τὸν λευκὸ κυνηγὸ ποὺ παρακολουθεῖ, ἀπὸ κάποια ἀπόστασι, τὸ τραυματισμένο θηρίο καὶ πυροβολεῖ γιὰ νὰ τ' ἀποτελειώσῃ. Ἀπορεῖ ποὺ τὸν βλέπει νὰ εἶναι μόνος του μέσα στὴν ἄγρια περιουή γιὰ τὸ ξέρεϊ καλὰ πὼς οἱ δολοφόνοι αὐτοὶ σέρνουν μαζί τους πάντοτε μαύρους βοηθοὺς καὶ σωματοφύλακες. Κι' ὁ Ταμπὸρ μουρμουρίζει τρίζοντας ἄγρια τὰ δόντια του:

— Ὁ κακούργος αὐτὸς θὰ νομίζῃ πὼς μὲ τὸ φονικὸ ὄπλο ποὺ κρατᾷ στὰ χέρια του, δὲν πρέπει νὰ φοβᾶται κανέναν, οὔτε ἄνθρωπο, οὔτε θεοῖό! Γρήγορα ὅμως θὰ μάθῃ πὼς τὸν γενναῖο ἄνθρωπο δὲν τὸν κάνει τὸ ὄπλο, μὰ ἡ καρδιά!

Ταυτόχρονα σχεδόν, ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ ἴδιο γερὸ χορτάσχοινο ποὺ τὸν εἶχε, πρὶν ἰλίγο, φέρει στὴ ράχη τοῦ παχύδερμου καὶ γλυστρώντας μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα ἀπ' αὐτό, πέφτει σὰν κεραυνὸς πᾶνω στὸ λευκὸ κυνηγὸ, ἀκριβῶς τὴ στιγμή που περινοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ θεόρατο δέντρο ὅπου ὁ Ταιμπὸρ ἱδρискόταν σκαρφωλωμένος.

Ὁ δειλὸς κακοῦργος ξαφνιάζεται καὶ τραμάζει ἀφάνταστα. Στὴν ἀρχὴ ξεφωνίζει μ' ἀπόγνωσι ζητώντας βοήθεια ἀπὸ τοὺς μαύρους του, ποὺ γιὰ νὰ κυνηγήσῃ τὸν ἐλέφαντα, τοὺς ἔχει ἀφήσει πολὺ πίσω. Ἀμέσως ὅμως συνέρχεται καὶ ἀρχίζει νὰ ἐκλιπαρῇ τὸν Ταιμπὸρ νὰ τὸν λυπηθῇ καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ γυρίσῃ στοὺς δικούς του.

Τὸ μικρὸ θηρίο ἔχει σταματήσει τώρα σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ὀρθὸ κι' ἑτοιμο νὰ σωριαστῇ κάτω. Ἡ ἀνάσσα του εἶναι βαρειά σὰν ἐπιθανόστιος ρόγχος.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας στέκει ἀντίκρυ στὸν ὀπλισμένο λευκὸ κυνηγὸ, μὲ σφίγμένες τὶς γροθιές του. Τὰ ὀμαρφα μᾶτια του πετᾶνε μαύρες ἀστραπές καθὼς τοῦ λέει ἄγρια:

— Σήκωσε λοιπὸν τὸ ὄπλο σου νὰ χτυπήσῃς κι' ἐμένα, ἀνάνδρε δολοφόνε!... Ἐλα νὰ μονομαχήσουν οἱ σφαῖρες σου μὲ τὶς γροθιές μου...

Ὁ δειλὸς κακοῦργος παρα

τάει κάτω τὴ βαρειά καιραμπίμα του, ὑποχωρεῖ ἓνα βῆμα καὶ βγάζει ἀπὸ τὴ ζώνη του τὸ πιστόλι του... Μὰ τὴ στιγμή που τραβᾷ τὴ σικανιδιάλη καὶ ταυτόχρονα μὲ τὸν κρότο τοῦ πυροβολισμοῦ, ἡ τραυματικὴ γροθιά τοῦ Ταιμπὸρ πέφτει σὰν κεραυνὸς στὸ σαιγόνι του καὶ τὸν σωριάζει κάτω ἀνάσκελα. Ἡ σφαῖρα ἀστοχεῖ φυσικά, τὸ δαιμονισμένο σφύρι γμά της ἰσθίνει καὶ χάνεται γρήγορα στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο σκύβει ἀμέσως, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὸν ξαναιστήνει πάλι ὀρθὸ καὶ τὸν σπρώχνει μὲ περιφρόνησι:

— Χάσου ἀπὸ τὰ μᾶτια μου, τιποτένιε, φωνάζει. Φύγε πρὶν θολώσῃ τὸ μυαλό μου καὶ λερώσω τὰ χέρια μου στὸ βρωμερό σου αἷμα!

Ὑστερα τοῦ γυρίζει ἀργὰ τὶς πλάτες καὶ προχωρεῖ νὰ φύγῃ... Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ κἀνῃ μερικὰ βήματα ὅταν ξαφνικὰ πυροβολισμὸς ἀκούγεται πίσω του, κι' ἡ σφαῖρα περνᾷ σφιγρὴ ζωντας πλάϊ στ' ἀριστερό του αὐτί... Ὁ Ταιμπὸρ ἔχει σωθῇ ἀπὸ θαῦμα. Ἡ ταραχή, ὁ τρόμος κι' ζάλη τοῦ λευκοῦ κυνηγοῦ ποὺ δὲν ἔχει συνέλθει καλὰ ἀκόμα ἀπὸ τὴ γροθιά τοῦ νέου, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν σταθερὸ χέρι στὴ σκόπευσι. Κι' ἡ δολοφονικὴ σφαῖρα ξέφυγε, ὅσο ἀκριβῶς χρειαζό-

ταν, για να μὴ σφηνωθῇ στὸ κεφάλι τοῦ Παιδιοῦ τῆς Ζούγκλας.

Ταυτόχρονα μὲ τὸν πυροβολισμό, ὁ Ταμπόρ, καὶ πρὶν ὁ ἄνθρωπος καικούργος προλάβῃ νὰ τραβήξῃ γιὰ δεύτερη φορὰ τὴ σκανδάλη του, κάνει ἓνα γρήγορο πήδημα, ἄρπάζεται ἀπ' ἓνα χαμηλὸ κλαδί, σκαρφαλώνει στὸ δέντρο καὶ γρήγορα ἀπ' ἐκεῖ ξανοίπτεται γιὰ δεύτερη φορὰ πάνω στὸν ὠπλισμένο ἀντίπαλο. Οἱ γροθιές του πέφτουν τώρα σὰν ριπές πολυβόλου στὸ πρόσωπο τοῦ δολοφόνου ποὺ γρήγορα γίνεσαι ὀλόκληρο μιὰ ματωμένη πληγή.

Ἀμέσως ὁ νέος τραβάει καὶ κατεβάζει τὸ γερό χορτόσχοινο ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὸ ἴδιο δέντρο καὶ τὸν δένει μ' αὐτὸ ἀπὸ τὴ μέση. Ὑστερα τραβώντας το, τὸν ἀνεβάζει ἓνα μέτρο πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ τὸν ἀφήνει νὰ αἰωρήται στὸ κενό.

— Μείνε ἐκεῖ, τοῦ λέει ὁ Ταμπόρ. Τὰ θαριὰ τῆς Ζούγκλας θὰ σὲ τιμωρήσουνε γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἤρθες νὰ τοὺς κάνῃς...

Ἡ καιραιμπίνα καὶ τὸ πιστόλι ἔχουν ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ λευκοῦ κυνηγοῦ καὶ βρίσκονται κάτω, ἀνίστανα πιά νὰ βλάψουν κανένα. Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ἀσπάζει μὲ τὰ δύο χέρια τὸ μακρὸ καννὸ ὅπλο, τὸ χτυπάει μὲ λύσσα καὶ δύναμι στὸ σιδερένιο γόνατό του καὶ τὸ σπάζει στὰ δύο. Ὑστερα παίρνει τὸ πιστόλι,

τὸ σηκώνει ψηλὰ καὶ τὸ βροντάει μὲ τόση δύναμι κάτω στὸ μαλακὸ χώμα ποὺ χώνεται μιὰ σπιθαμὴ μέσα στὴ γῆ. Τέλος παδοπατάει τὴν τρύπα ποὺ ἄνοιξε καὶ τὴν ξανασκεπάζει μὲ χώματα, θάβοντάς το ἐκεῖ γιὰ πάντα.

Ὁ κρεμασμένος ἀπὸ τὸ χορτόσχοινο δολοφόνος ποὺ τὸν εἶχε πυροβολήσει πισώπλατα, ἐκλιπαρεῖ σὰν ζητιάνος τώρα:

— Λύσε με, παιδί μου, καὶ συγχώρεσέ με γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκανα στὸν ἐλέφαντα!... Θὰ σοῦ δώσω ὅσες χρυσὲς λίρες ἔχω ἐπάνω μου.

Ὁ Ταμπόρ προτείνει τὴν παλαίμη του:

— Φέρετες καὶ θὰ δοῦμε...

Ὁ κρεμασμένος κυνηγὸς ποὺ ἔχει ἐλεύθερα τὰ χέρια, βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ χούφτα λίρες καὶ τοῦ τὶς δίνει. Ὁ Ταμπόρ παίρνει τὸ χρυσάφι καὶ προχωρώντας νὰ φύγῃ, τὸ πετάει μπροστὰ στὴν προβοσκίδα τοῦ ἐτοιμοθάνατου ἐλέφαντα, μουρμουρίζοντας μὲ σαρκασισμό:

— Πάρε τὸ χρυσάφι τοῦ δολοφόνου σου, ὅμοιο ζῶο! Σοῦ πληρώνει τὸ αἷμα ποὺ χύνεται ἀπὸ τὴ θανατερὴ πληγὴ σου...

Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ κάνῃ λίγα βήματα, ὅταν ἄγριες φωνὲς κι' ἀλαλαγμοὶ ἀκούγονται ξαφνικὰ πίσω του. Πάνω ἀπὸ σαιάντα μαῦροι ἰθαγενεῖς, μισθοφόροι τοῦ λευκοῦ κυνηγοῦ, χύνονται μανιασμένοι μὲ τὰ κοντάρια καὶ τὰ μαχαίρια τους

νὰ σπαράξουν τὸ ἀππροστά-
τευτο Παιδί τῆς Ζούγκλιας.
Ὁ καικούργος, κρημιασμένος
καθὼς βρίσκεται, τοὺς φωνά-
ζει μὲ ἄγριο μῖσος καὶ λύσ-
σα:

— Σφάχτε τον!... Κόψτε
τον καιμματαῖκια—καιμματαῖ-
κια!...

Οἱ στιγμὲς ποὺ περνᾷ οἱ
Ταμπὲρ εἶναι ἀφάνταστα
τραγικῆς. Ἴσως κι' οἱ τελευ-
ταῖες τῆς πολυβιασπισμέ-
νης ζωῆς του... Μὰ καὶ τὸ
θέμα τῶν μανιασμένων ἰθα-
γενῶν ποὺ ἔχουν σηκώσει
μαχαίρια καὶ τὰ κοντάρια
ποὺς γιὰ νὰ τὸν καιμματαί-
σουν, εἶναι φοικτὸ κι' ἀπαί-
σιο!... Ἀντὶ λοιπὸν νὰ κλεί-
σουμε τὰ μάτια μας γιὰ νὰ
μὴν ἀντικρούσουμε τὸ φαβερὸ
φονικὸ ποὺ θὰ γίνη, ἅς κά-
νουμε κάτι καλύτερο... Ἄς
ξεφύγουμε γιὰ λίγο ἀπὸ τὸ
μέρος αὐτὸ κι' ἅς πετάξου-
με μὲ τὴ φαντασίᾳ μας στὸ
ποτάμι ποὺ στὰ ὀρμητικὰ
καὶ ἀφρισμένᾳ νερά του, ἔ-
χουμε ἀφήσει νὰ παρυσύ-
ρωνται καὶ νὰ χαροπαλεύουν:
ὁ Μπουτάτα, ἡ Ζολὰν κι' ἡ
τετραπέρατη «Φίφη» τῆς.

ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΤΗΣ ΝΕΡΟΦΙΔΑΣ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ, στὸ ση-
μεῖο ποὺ οἱ Καννίβα-
λοι τῆς βασιλίσσας
τοῦ Τάμ—Τάμ πέταξαν τὸ
λευκὸ κορίτσι καὶ τὸν ἀράπη,
εἶναι πολὺ κατηφορικὸ καὶ τὰ
νερά κατακυλᾷνε μὲ ὀρμὴ
χιμᾶριου. Ἡ Ζολὰν παρα-
σύρεται κλαίγοντας καὶ ξε-
φωνίζοντας σπαρακτικὰ χωρὶς

οὔτε στιγμὴ νὰ πάψη νὰ σφίγ-
γῃ ἱστὴν ἀγκυλιά τὴν ἀγα-
πημένη κι' ἀχώριστη Φίφη
τῆς.

Πίσω καὶ σὲ μικρὴ ἀπό-
στασι τοὺς ἀκιολουθεῖ ὁ κω-
μικοτραγικὸς Μπουτάτα ποὺ
ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν βέ-
βαιον καὶ τραγικὸ πνιγμὸ του,
ἐνδιαφέρεται καὶ φοβάται
μονάχα μὴ βραχὴ τὸ τσουλού-
φι του καί... ξεκοτσαρώσῃ.
Ποῦ νὰ φαναστῇ ὁ ἄμοιρος
ποιά φοβερὴ λαχτάρα τὸν
περιμένει ἀπὸ στιγμὴ σὲ
στιγμὴ.

Καὶ νά: Ξαφνικά, ἐνῶ πα-
ραιοῦρεται ἀπ' τ' ἀφρισμένα
νερά, νοιώθει κάτι μαλακὸ
καὶ κρύο νὰ ἀγκυλιάζῃ τὸ
κορμί του. Εἶναι μιὰ τερά-
στια σαρκοφάγα νεροφίδα
τοῦ ποταμοῦ. Στὴ διάλεκτο
τῶν ἰθαγενῶν λέγεται «Κέρ
Λαμίν» ποὺ σημαίνει «τρυ-
φερὸ ἀγκυλιασμά». Γιατὶ πρα-
γματικὰ τὸ θανατερὸ ἀγκυ-
λιασμά τῆς εἶναι ἀφάνταστα
τρυφερὸ κι' ἀπαλό. Τὸ γλυ-
στερὸ δέρμα τῆς Κέρ Λαμίν
δὲν σκεπάζεται οὔτε μὲ λέ-
πια, οὔτε μὲ φολίδες. Ἀλλὰ
καὶ τὸ εὐλύγιστο κορμί τῆς
δὲν ἔχει τὸ παύραιμικρὸ κόκ-
καλο. Ὅμως ἔχει τεράστιο
κεφάλι καὶ τὸ φαφούτικο,
χωρὶς δόντια, στόμα τῆς ὅ-
ταν ἀνοίξῃ χωράει νὰ ρουφή-
ξῃ μὲ ἄνεσι στὴ κοιλιά τῆς
κι' ἐνὸν ὀλόκληρο ἄνθρωπο.

Ἔτσι ὁ Μπουτάτα, μὲ τυ-
λιγμένες γύρω στὸ κορμί του
τὶς μαλακὲς καιλουῖρες τῆς
φοβερῆς πεινασμένης νεροφί-
δας, παραιοῦρεται μαζί μ'

αυτήν απ' τὰ νερά. Τὸ ἀπαλὸ ὅμως ἀγκυλίωσμά της τὸν κάνει νὰ διαιμαρπύρεται στὸ ὑδρόβιο ἔρπετο ξεκαρδισμένος στὰ γέλια:

— Ἔλα, ἀφέντη νεροφίδα!... Ἄσε τ' ἀστεῖα γιατί γαργαλιέμαι καὶ ἀνατριχιάζει τὸ τσουλούφι μου! Χί, χί, χί!...

Μὰ ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ ἀρχίζει τώρα νὰ μὴν εἶναι τόσο κατηφορικὴ κι' ἔτσι ἡ ὁρμὴ τοῦ νεροῦ λιγοστεύει σιγά—σιγά. Ὡσπου τέλος πρώτη ἡ Ζολὰν κι' ὕστερα ὁ Μπουτάτα φτάνουν καὶ συναντιῶνται σ' ἓνα πλατὺ ἀνοιγμα σὰν λίμνη, ποὺ τὰ νερὰ εἶναι ἥσυχια καὶ φαίνονται σὰ νὰ μὴ κινούνται καθόλου.

Ἡ Ζολὰν τραμάζει ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν Μπουτάτα ἔτσι ἵπου τὸν βλέπει στὰ νερὰ τυλιγμένον ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς Κερ Λαμίν:

— Ἐσύ εἶσαι, Τσουλούφι μου;

— Ἐγὼ, ἀφέντη κορίτσι!

— Κι' αὐτὲς οἱ χοντρές κουλούρες γύρω στὸ κορμὶ σου, τί εἶναι;

— Σωσίδια!...

Ξαφνικὰ ἡ τετραπέρατη σκυλίτσα ἀρχίζει νὰ γαυγίζει δαιμονισμένα. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Τσουλούφης βλέποντας τὸ τεράστιο φαφούτικο στόμα τῆς νεροφίδας ν' ἀνοίγῃ γιὰ νὰ τὸν χάψῃ, φωνάζει μὲ ἀπόγνωσι:

— Βοήθειαααα!... Θὰ μὲ φάῃ ἀμάσητο καὶ θὰ βαρυστομαχιόσηνη!...

Ὁ ἄμοιρος κάνει ἀπεγνωσμένες κινήσεις γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸ θανατερὸ ἀγκυλίωσιμα τοῦ ἔρπετοῦ, μὰ ὅσο χειροδύναμος κι' ἂν εἶναι, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ καταφέρῃ. Ἡ ἐπαφὴ τοῦ παγωμένου κορμιοῦ τῆς νεροφίδας μὲ τὸ ζεστὸ σῶμα του, κι' ἓνας παράξενος ἡλεκτρισμὸς πού, ὅπως λένε, κυκλοφορεῖ στὸ δέρμα τῆς Κερ—Λαμίν γιὰ νὰ νορκώνῃ τὰ θύμιατά της, κάνουν τὸν Μπουτάτα νὰ ἀρχίζῃ, σιγά—σιγά κι' αὐτὸς νὰ χάνῃ τὶς αἰσθήσεις του. Ἡ ἀντίσπασι κι' ἡ ἀντίδρασί του λιγοστεύουν, καὶ σὲ μὰ στιγμὴ παραδίνεται ἀνυπεράσπιστος στὴν ἀχάρτιστη λαιμαργία τοῦ φοβεροῦ ἔρπετοῦ ψιθυρίζοντάς του ἀδύναμα καὶ ξεψυχισμένα:

— Ἀντε... Κοιλή σου ὄρεξι... καὶ αἰωνία μου ἡ μνήμη!

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Ζολὰν βγάζει ἓνα ξεφωνητὸ φρίκης καὶ τὰ μάτια της τραμαγμένα ἀπὸ τὸ τραγικὸ θέαμα ποὺ συνικρύζουν, ζητᾶνε νὰ πεταχτοῦν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους. Ἡ φοβερὴ νεροφίδα ξετυλίγεται γρήγορα ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ μισοαναίσθητου Μπουτάτα, ἀνοίγει τὸ τεράστιο στόμα της καὶ μ' ἓνα ἀφάνταστα δυνατὸ ρούφηγμα τὸν τραβάει ὀλόκληρον μέσα στὸ κορμὶ της. Κι' ἡ κοιλιά της ἐξογκώνεται σὰν λαστιχιένια παίρνοντας τὸ σχῆμα τοῦ ἄμοιρου ἀράπη.

Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας τραβάει, μόλις συνέρχεται,

‘Η Ζολάν θέλει ν’ αὐτοκτονήσῃ πέφτοντας στὸ στόμα τῆς νεροφίδας

τὸ μικρὸ μαχαιράκι τῆς ζώ-
νης της καὶ κολυμπώντας
φτάνει κοντὰ στὴν παραμορ-
φωμένη ἀπὸ τὸ θῦμα της νε-
ροφίδα. Ἀρχίζει νὰ τὴ χτυ-
πάει μ' αὐτό, ζητώντας νὰ
τῆς ἰσχύσει τὴν κοιλιὰ καὶ νὰ
ἐλευθερώσει τὸ «φαγωμένο»
συντροφό της. Τὴ ἴδια στι-
γμὴ καὶ καθὼς τὸ ἔρπετό ξα-
νανοῖγει τὸ στόμα του γιὰ
νὰ καταβραχθίσει κι' αὐτήν,
ἀντηχεῖ ἀπὸ μέσα του βρα-
χνὴ ἢ φωνὴ τοῦ Μπουτάτα:

— Ἔ!... Μὴ βιαρῶτε μαχαι-
ριές ἀπ' ἔξω γιατί... γαργα-
λιέμαι!

Ἡ Ζολάν ἀποτραβιέται ἀ-
μέσως τρομαγμένη μπροστὰ
ἀπὸ τ' ἀπαίσιο ἀνοιχτὸ στό-
μα τοῦ θηρίου, φωνάζοντας μὲ
παιδικὴ ἀφέλεια στὸ χαμένο
συντροφό της:

— Κουράγιο, Τσουλουφάκο
μου!... Κουράγιο ὥσπου νὰ
σέ... χωνέψω!

Καὶ νὰ: ἡ χορταριασμένη
πιὰ νεροφίδα βγαίνει τώρα
στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ σέρ-
νοντας ἀγρὰ τὸ βαρὺ κι' ἀπέ-
ραντο κορμί της. Ξαπλώνει ἐ-
κεῖ γιὰ νὰ χωνέψῃ ἡσυχὰ τὸ
θῦμα της.

Ἡ τετραπέρατη Φίφη ὁ-
μως δὲν τὴν ἀφήνει οὔτε στι-
γμὴ ἡσυχῆ. Ἀτρόμητο «μικρό
βιο» ὅπως πάντα, χύνεται μὲ
ἀστεῖο θράσος καὶ δαγκώνει
τὸ μαλακὸ σῶμα τοῦ θηρίου,
φτύνοντας μικρὰ κομματάκια
ἀπὸ τὸ κρέας της. Ἀποφεύγει
μόνο νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸ κε-
φάλι τῆς νεροφίδας, γιατί δὲν
ἔχει καιμιὰ διάθεσι νὰ βρεθῇ
μ' ἓνα ρούφηγμα στὴν κοιλιὰ
της, παρὲς μὲ τὸν Μπουτάτα.

Ἡ Ζολάν, μονάχη κι' ἔρημη
τώρα, ἀρχίζει νὰ κλαίῃ γοε-

ρά, ξερριζώνοντας τὰ χρυσὰ
μαλλιά της καὶ φωνάζοντας
τὸ χαμένο λευκὸ Παιδί τῆς
Ζούγκλας:

— Πού εἶσαι, Ταιμπόρ!...
Γιατὶ ἔφυγες καὶ μᾶς ἄφησες
μονάχους!...

Ἔτσι, στὴ φρίκη καὶ στὴν
ἀπόγνωσι ποὺ δοκιμάζει βιά-
ζοντας στὸ νοῦ της πὼς κι' ἐ-
κείνος μπορεῖ νὰ μὴ ζῇ πιά,
παίρνει μιὰ τραγικὴ ἀπόφασι.
Φωνάζει τὴ Φίφη κοντὰ της,
τὴ σφίγγει στὴν ἀγκυαλιὰ της
καὶ τῆς λέει μὲ πονεμένα ἄνα
φυλλητά:

— Ὁ Ταιμπόρ κι' ὁ Μπου-
τάτα χάθηκαν, Φιφήκα μου!
Ἐμεῖς τί θὰ κάνουμε τώρα
μοναχοῦλες μας σ' αὐτὴ τὴ
πιαληζούγκλα; Ἀχ... Ἀχ...
Ἐλα ν' αὐτοκτονήσουμε λοι-
πόν... Πᾶμε νὰ μᾶς χάψῃ κι'
ἐμᾶς ὡς τὸν καημένο τὸν
Τσουλούφη ποὺ μᾶς φορτωνό-
τανε στὸν ὦμο του γιὰ νὰ
μὴν κουραζάμαστε... Καλύτε-
ρα λοιπόν νὰ πεθάνουμε μαζί
του... Γιατὶ νὰ πᾶμε ποδαρό-
δρομο στὸν «ἄλλο κόσμο»;

Καί, σφίγγοντας πάντα
στὴν ἀγκυαλιὰ της τὴ Φίφη,
βγαίνει στὴν ὄχθη καὶ προχω-
ρεῖ γιὰ νὰ πάῃ νὰ πέσῃ στὸ
ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ θηρίου...

Ἀλλοίμονο ὅμως!... Τὴν ἴ-
δια στιγμὴ ξαφνικὸς καὶ δυ-
νατὸς παφλασμὸς νεροῦ ἀ-
κούγεται κι' ἀμέσως ἓνα ἀπαί-
σιο φοβερὸ μουγγρητό...

Ἡ Ζολάν γυρίζει τὸ κεφάλι
της νὰ δῇ καὶ μαριμαρώνει
στὴ θέσι ποὺ θρίσκειται ἀπὸ
τράμο καὶ φρίκη. Ἀπὸ τὴν
περιγραφή ποὺ εἶχε κάνει ἡ
βασίλισσα τοῦ Τάμ - Τάμ, τὸ
ἀναγνωρίζει ἀμέσως, ψιθυρί-
ζοντας μὲ δέος:

— Τὸ «Στοιχειὸ τοῦ ποταμοῦ!»... Αὐτὸ ποὺ ἀντίκρουσε ἡ Ζουβὰν κι' ἔχασε τὴ λαλιά της!

Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας τραιάει γρήγορα τὰ μάτια της ἀπ' αὐτό, γιατί ἡ θεά του εἶναι τόσο ἀπαίσια καὶ τρομακτικὴ ποὺ φοβάται πὼς θὰ χάσει τὰ λογικὰ της...

Τὸ «Στοιχειὸ τοῦ ποταμοῦ» ἐξακολουθώντας νὰ μουγγρίζη, προχωρεῖ ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς ὄχθης ποὺ βρίσκεται ἡ Ζολάν, ἐνῶ ἡ ξαπλωμένη νεροφίδα σηκώνει ἀνήσυχη τὸ κεφάλι της καὶ βγάζει ἓνα παράξενο τρομαγμένο σφύριγμα!...

Ἡ μικροσκοπικὴ Φίφη ξεφεύγει ἀπτόμα ἀπὸ τὴν ἀγκυλιά τῆς κυρᾶς της καὶ γιὰ γύζοντας φοβισμένα τρέχει καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὲς καλαιμιές τῆς ὄχθης...

Τὸ λευκὸ κορίτσι μένει ἀκίνητο στὴ θέσι του σὰν ὑπνωτισμένο, ἐνῶ τὸ φοβερὸ Στοιχειὸ ὅλο καὶ πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος της...

Ἀλλὰ καλύτερα νὰ μὴ σὰς περιγράψουμε ἀκόμα τὸ φρικτὸ αὐτὸ τέρας. Γιατὶ θὰ νοιώσετε ἀμέσως τόσο μεγάλο ἐνδιαφέρον νὰ παρακολουθήσετε τὶ θ' ἀπογίνη, ποὺ καί μιὰ καὶ κανένας ἀπὸ σὰς δὲν θὰ θέλετε νὰ ξεκιλήσετε ἀπὸ ἐκεῖ... Ἐνῶ ὅλοι πρέπει νὰ ξαναγυρίσουμε γρήγορα στὸν ἀγαπημένο μας Ταιμπόρ, ποὺ τὸν ἀφήσαμε κοντὰ στὸν τραυματισμένο ἐλέφαντα καὶ τὸν κρεμασμένο ἀπὸ τὸ χορτόσχοινο λευκὸ κυνηγό, ἐτοι-

μον νὰ δεχτῇ τὸ θάνατο ἀπὸ τὰ μαχαίρια καὶ τὰ κοντάρια τῶν μαύρων μισθοφόρων του.

Ο ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Σ ΑΡΑΝΤΑ, πάνω -κάτω εἶναι οἱ ἀράπηδες ποὺ ἔχουν περικυκλώσει τὸ ἀτρόμητο Παιδὶ τῆς Ζούγκλας καὶ ἄλλα τόσα τὰ φοινικὰ μαχαίρια καὶ τὰ κοντάρια ποὺ ἔχουν σηκώσει ἀπειλητικὰ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια του

Ἄν ὁ Ταιμπόρ κρατοῦσε μαχαίρι, δύσκολα θὰ γλύτωναν ἀπὸ βέβαιο θάνατο οἱ σαράντα αὐτοὶ κακούργοι. Μὰ τὸ περήφανο κι' ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο δὲν πιάνει ποτὲ στὰ χέρια του οὔτε μαχαίρια οὔτε πιστόλια. Γι' αὐτὸ κι' ἄλλες φορές, ὅπως καὶ τώρα, ἔχει ἔρθει σὲ τόσο δύσκολη θέσι ποὺ μονάχα ὁ Θεὸς τῆς ζούγκλας καὶ τοῦ κόσμου ὅλου θὰ μπορούσε νὰ τὸν σώσει

Ὅλοι ὅμως ξέρουμε πὼς ἔνας Ἑλληνας, σὲ ὅσο δύσκολη θέσι καὶ ἂν βρίσκεται, δὲν χάνει ποτὲ τὸ θάρρος του οὔτε καὶ κάθεται μὲ σταυρωμένα χέρια! Ἔτσι κι' ὁ Ταιμπόρ περιφρονώντας τοὺς σαράντα «χάρους» ποὺ ἔχουν σπαθῇ ἀπὸ πάνω γιὰ νὰ τοῦ πάρουν τὴν ψυχὴ, κάνει ἀμέσως κάτι ἀφόντιστα τοιμηρὸ κι' ἀπίστευτο:

Μὲ μιὰ ἀσύλληπτη σὲ ταχύτητα κίνησι, χαμηλώνει ἀπτόμα καὶ χτυπώντας δυνατὰ μὲ τὸ κεφάλι του τὸ στήθος ἐνὸς ἀπὸ τοὺς μαύρους ποὺ βρίσκονται γύρω, τὸν ἀ-

ναπρέπει. Έτσι ανοίγοντας πέ-
ραιο, ξεφεύγει απ' τον
κλοιό τους και μ' ένα πήδημα
άρπάζεται απ' το χορτόσχοι-
νο που κρέμεται ο κυνηγός
και σκαιοφαλώνει για να ξε-
φύγει από τα δέντρα. Όμως
το πρώτο κλαδί που πατάει
κι' έτυχε να είναι ραγισμένο
από τον αέρα ή κεραυνό, δεν
αντέχει στο βάρος του και
σπάει. Κι' ο Ταμπόρ γκρε-
μοποιείται κάτω πέφτοντας
πάλι στα χέρια των μαύρων
αντιπάλων του, που ξαναση-
κώνουν με λύσσα τα μαχαίρια
και τα κοντάρια τους για να
τον υποδεχτούν.

Την ίδια στιγμή όμως ά-
γριο στρίγγλισμα ακούγεται
κοντά τους. Ο τραυματισμέ-
νος κι' έτοιμοθάνατος έλέφαν-
τας, ξαναβλέποντας το λευκό
παιδί να κινδυνεύει, συγκεν-
τρώνει τις τελευταίες δυνά-
μεις του τεραστίου κορμιού
του σε μια άπεγνωσμένη προ-
σπάθεια να τον σώσει. Έτσι,
γυρίζοντας ξαφνικά, αοχίζει
να ποδοπατήσει τους μαύρους,
ή να τους άρπάξει με την προ-
βοσκίδα του και να τους σκό-
τώνει, άλλους χτυπώντας τους
κάτω, κι' άλλους εκσφενδονί-
ζοντάς τους μακριά.

Πανικόβλητοι οί άοράπηδες
— άσοι απ' αυτούς έχουν ά-
πομείνει ζωντανοί — παρατά-
νε τον Ταμπόρ και τον κρε-
μασμένο άφέντη τους και τρέ-
χουν να σωθούν ούρλιάζοντας
από τρόμο και φρίκη...

Ο έλέφαντας, χωρίς να χά-
σει στιγμή, άρπάζει τώρα με
την προβοσκίδα του τον κρε-

μασμένο κυνηγό και τραβών-
τας τον σπάζει το χοντρό γε-
ρό χορτάσχοινο που είναι δε-
μένος. Άμέσως — και πριν
ο μεγάλος ψυχός Ταμπόρ προ-
λάβει να τον έμποδίσει — τον
χτυπάει μ' όρμη και δύναμι
κάτω και τον σκοτώνει. Ταυ-
τόχρονα σχεδόν και το εύγε-
νικό θηρίο σωριάζεται πάνω
του νεκρό. Η τελευταία προ-
σπάθεια που έκανε για να τι-
μωρήσει τους δολοφόνους του
και να σώσει το καλό λευκό
παιδί, έφερε το χάρο πιο γρή-
γορα κοντά του.

Ο Ταμπόρ χαϊδεύει δακρυ-
σμένος το κεφάλι του άδικο-
σκοτωμένου έλέφαντα και ξε-
κινάει τρέχοντας να προφτά-
σει τους Καννίβαλους που έ-
χουν άρπάξει την άγαπημένη
του Ζολάν και τον πιστό του
σύντροφο Μπουτάτα.

Δυστυχώς όμως, στο хро-
νικό διάστημα που πέρασε, οί
άπαγωγείς έχουν ξεμακρύνει
πολύ και το Παιδί της Ζούγ-
κλας είναι αδύνατον να ξανα-
βρεί τα ίχνη τους... Προχωρεί
λοιπόν στα κουτουρού, ψά-
χνοντας έδώ κι' εκεί για κανέ-
να σημάδι που θα του έδει-
χνε ποιά κατεύθυνση ν' ακολου-
θήσει... Τίποτα όμως δεν βρί-
σκει, και ή άπόγνωσι για την
τύχη των συντρόφων του, όσο
πάει και μεγαλώνει.

Έτσι, αναζητώντας τους
πάντοτε, φτάνει στην όχθη έ-
νός μεγάλου ποταμού που τα
νερά του κυλάνε με άφάντα-
στη όρμη. Ο Ταμπόρ κατα-
λαβαίνει πώς, αν έπιχειρήσει
να περάσει άπέναντι, θα πα-

ραιοσυρθῇ ἀπὸ τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ καὶ σίγουρα θὰ πνιγῇ, ἂν δὲν προλάβῃ νὰ σκοτωθῇ πέφτοντας καὶ χτυπώντας σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἢ μεγάλους καταρράκτες του.

Μὰ γιὰ τὸ ἔξυπνο καὶ ἱκανὸ Ἑλληνόπουλο, τίποτα δὲν εἶναι δύσκολο. Ἀμέσως, σκαρφαλώνοντας στὰ γύρω αἰωνόβια δέντρα, βρίσκει καὶ κόβει ἓνα πολὺ μακρὸ χορτάσκοινο. Δένει στὴ μιά του ἄκρη μιὰ πέτρα καὶ πετώντας τη στὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων ποὺ βρίσκονται στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη, καταφέρνει νὰ μπλέξῃ γερά τὸ χορτάσκοινο σ' αὐτά. Ὑστερα δένει γερά τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ χορταρένιου σχοινοῦ στὰ κλαδιὰ ἑνὸς δέντρου τῆς ὄχθης ποὺ βρίσκεται ἀπ' ἐδῶ, φτιάχνοντας ἔτσι μιὰ πολὺ ἔξυπνη ἐναέρια γέφυρα. Τέλος, πιάνεται ἀπ' τὸ χορτάσκοινο αὐτὸ καὶ προχωρεῖ κρεμιοσμένος, μετακινώντας τὰ χέρια του κι' ἀλλάζοντας συνεχῶς θέσι στὶς παλάμες του ποὺ τὸ σφίγγουν γερά... Μὰ κι' ἐδῶ μιὰ φοβερὴ ἀτυχία τὸν παρακολουθεῖ: Ξαφνικὰ ἓνας ἄγριος καὶ μεγάλος σωμας γύπας ποὺ θὰ μπορούσε νὰ σηκώσῃ κι' ἓνα ὀλόκληρο ἄρνι στὰ πόδια του, βλέπει ἀπὸ μακριὰ τὸ λευκὸ παιδὶ νὰ αἰωρῆται στὸ κενὸ καὶ φτερουγίζει γρήγορα κοντά. Φέρνει ἀμέσως δυὸ - τρεῖς γύρους πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του κι' ἀρχίζει νὰ τὸν χτυπάῃ μὲ τὸ γαμψὸ ράμφος ζητώντας νὰ κόψῃ καὶ νὰ καταβροχθίσῃ

κοιμῶντια ἀπὸ τῆς σάρκες του.

Λίγες φορές στὴ ζωὴ του ὁ ἀπρόμητος Ταιμπὸρ εἶχε βρεθῇ σὲ τόσο τραγικὴ θέσι. Ἔτσι ποὺ βρίσκεται κρεμασμένος ψηλὰ πάνω ἀπ' τὰ ὄρμητικὰ νερά τοῦ ποταμοῦ καὶ μὴ μπορώντας νὰ χρησιμοποιοῖ τὰ χέρια του, εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐπίθεσι τοῦ πεινασμένου ὄρνιου. Κι' ὅπως πάντα στὴ ζωὴ του τὰ παίζει ὅλα γιὰ ὅλα, ἔτσι κι' αὐτὴ τὴ φορά, διακινδυνεύει κάτι ἀφάνταστα τολμηρό:

Κρατιέται γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ χορτάσκοινο μονάχα μὲ τ' ἀριστερό του χέρι καὶ σηκώνοντας γρήγορα τὸ δεξιὸ, ἀρπάζει ἓνα ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ γύπα καὶ ἀφήνεται ἀμέσως στὸ κενό.

Τὸ ὄρνιο φτερουγίζει ἀπεγνωσμένα προσιπαθώντας νὰ κρατήσῃ στὸν ἄέρα τὸ βάρος τοῦ ὄνθρωπου ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὰ πόδια του, μὰ δὲν τὸ καταφέρνει. Ἔτσι, στὴν πτώσι του, ὁ Ταιμπὸρ, παρασύρει μαζί του καὶ τὸν γύπα, ποὺ ἀγωνίζεται νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του.

Τὰ ὄρμητικὰ νερά τοῦ ποταμοῦ παρασύρουν τώρα καὶ τοὺς δυὸ τους, ποὺ τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως τοὺς σπρώχνει σὲ μιὰ τραγικὴ μονομαχία μέχρι θανάτου. Ὁ Ταιμπὸρ ξέρει καλὰ πὼς ἂν τοῦ ξεφύγῃ ὁ πεινασμένος γύπας, θὰ μπορῇ νὰ τὸν παρακολουθῇ φτερουγίζοντας πάνω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ νὰ τὸν σπαράξῃ μὲ τὰ φοβερὰ χτυ-

πήματα του ράμφους του. Μὰ καὶ τὸ ὄρνιο νοιώθει πῶς, ἂν δὲν μπορέσῃ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ πιάσιμο τοῦ παιδιοῦ, γρήγορα θὰ καταφέρῃ νὰ τὸν πνίξῃ στὰ θοιὰ νερά.

Ὁ ρνιο καὶ ἄνθρωπος τώρα ἀρχίζουν νὰ παλεύουν καὶ νὰ χτυπιῶνται μὲ λύσσα καὶ μανία. Ἀμέτρητες πληγὲς ἔχει κάνει ὁ γύπας μὲ τὸ ράμφος τοῦ στὸ γυμνὸ μελαψὸ κορμὶ τοῦ παιδιοῦ τῆς Ζούγκλας. Μὰ καὶ ὁ Ταιμπὸρ μὲ τὰ νύχια τοῦ ἔχει καταξοσχίσει τὶς σκληρὲς σάρκες τοῦ φτερωτοῦ θηρίου...

Τέλος, ὁ μικρὸς Ταρζάν, καταφέρνει ν' ἀρπάξῃ τὸ λαιμὸ τοῦ γύπα στὶς σιδερένιες παλάμες του. Ἀρχίζει νὰ τὸν σφίγγῃ μ' ἀφάνταστη δύναμι βυθίζοντας ταυτόχρονα καὶ τὸ κεφάλι τοῦ στὰ νερά. Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ τὸ ὄρνιο θὰ πνιγῇ, εἴτε ἀπὸ τὴ μιὰ αἰτία, εἴτε ἀπὸ τὴν ἄλλη...

ΕΝΑ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΧΤΑΠΟΔΙ

 ΑΦΝΙΚΑ, ὁ Ταιμπὸρ νοιώθει κάτι μεγάλια κρύα πλοκάμια ν' ἀγκαλιάζουν τὸ κορμὶ του. Παρατάει ἀμέσως τρομοκρατημένος τὸ λαιμὸ τοῦ ὄρνιου, ποὺ ἀρχίζει νὰ φτερουγίζει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, κρᾶζοντας ἄγρια καὶ βραχνά.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἔχει νὰ κάνει τώρα μὲ ἄλλον ἀντίπαλο πρὸ τρομερὸ κι' ἐπικίνδυνο. Εἶναι τὸ θηρίο Βρούχ, ἓνα τεράστιο μαυροπράσινο καὶ μονόφθαλμο χταπόδι, ἀ-

πὸ αὐτὰ ποὺ ζοῦν στὰ μεγάλα ποτάμια τῆς Ζούγκλας καὶ εἶναι ὁ φόβος καὶ τρόμος τῶν κροκοδείλων καὶ τῶν ἱπποποτάμων. Τὸ μοναδικὸ κατακόκκινο μάτι τοῦς μοιάζει σὰν μεγάλο στρογγυλὸ ρουμπίνι. Καὶ τὸ στόμα τοῦς δὲν βρίσκεται ἀπὸ κάτω, ὅπως συνήθως στὰ κοινὰ χταπόδια, μὰ μπροστὰ, κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ μάτι τοῦς.

Ἔτσι, σὲ λίγες στιγμὲς, ὁ ἄμοιρος Ταιμπὸρ βρίσκεται αἰχμάλωτος στὰ πλοκάμια τοῦ ἀμφίβιου χταποδιοῦ ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὸν βγάλῃ στὴν ὄχθη γιὰ νὰ τὸν καταβροχθίσῃ μὲ τὴν ἡσυχία του. Μὰ τὸ χειροδύναμο Παιδί τῆς Ζούγκλας δὲν εἶναι εὐκόλη λεία καὶ νεκρὸς θηρίου. Μὲ γρήγορες καὶ τεχνικὲς κινήσεις τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδαριῶν του, καταφέρνει νὰ χωθῇ κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ χταποδιοῦ, ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς ὀκτὼ θάσεις τῶν ἀπεράντων πλοκαμιῶν του. Τὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ σίγουρο μέρος ποὺ μπορεῖ ν' ἀσφαλίστῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι ἑνὸς τέτοιου θηρίου. Οὔτε νὰ τὸν σφίξῃ μπορεῖ, ἐκεῖ, οὔτε καὶ τὰ πλοκάμια τοῦ μποροῦν νὰ φτάσουν στὸ μέρος αὐτὸ γιὰ νὰ τοῦ κάνουν κακὸ.

Τὸ ὑπερφυσικὸ χταπόδι κάνει τώρα γρήγορες καὶ σπασμωδικὲς κινήσεις γιὰ νὰ μετακινήσῃ τὸ θῦμα του καὶ νὰ τὸ φέρῃ ἔτσι ποὺ νὰ τοῦ ἔρχεται βολικὰ νὰ τὸ φάῃ. Τίποτα ὅμως δὲν καταφέρνει γιὰτὶ ὁ Ταιμπὸρ φροντίζει πάν

τα να βρίσκεται μακριά από το σπώμα του και πιο μακριά από την ακτίνα δράσεως των τρομερών πλοκαμιών του.

Στο μεταξύ το άπαισιο άμφίβιο θηρίο έχει καταφέρει να βγῇ από το ποτάμι και συνεχίζει τις προσπάθειές του στην ὄχθη με τις πυκνές καλαμιές.

Ξαφνικά ένα κρώξιμο ὄρνιου ακούγεται. Ὁ πεινασμένος γύπας που φτερούγιζε πάνω από το ποτάμι για να συνέλθῃ και να μισοστεγνώσουν τὰ φτερά του στον ἥλιο, βλέπει ν' ἀρπάξῃ τὴ λεία του (τὸν Ταιμπόρ δηλαδή) τὸ τεράστιο χταπόδι κι' ἔρχεται τώρα να χτυπηθῇ μαζί του και να τὴ διεκδικήσῃ.

Ὁ Ταιμπόρ, μέσα στὴ φυσικὴ κρύπτη που βρίσκεται, χαμογελάει ψύχραιμος, περιμένοντας μ' ἐνδιαφέρον να παρακολουθήσῃ τὴν τρομακτικὴ μονομαχία τῶν δυὸ τόσο διαφορετικῶν ἀντιπάλων.

Καὶ νά: ὁ μανιασμένος γύπας χαιμνιώνει φτερουγίζοντας πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ χταποδιοῦ που ἀνοίγει τὸ μεγάλο στόμα του, κάτῳ ἀπὸ τὸ κόκκινο μάτι, βγάζοντας ἓνα πειράξενο ἦχο που μοιάζει με γουργούρισμα ἐντέρων.

Εἶναι φανερό πὼς τὸ ὄρνιο ζητάει τὴν κατάλληλὴ εὐκαιρία νὰ χτυπήσῃ μετὰ τὸ γερό γαίμφο ράμφος του τὸ κόκκινο μάτι τοῦ ἀντιπάλου. Καὶ τὸ χτύπημα αὐτό, ὅπως ξέρουμε, εἶναι γιὰ τὰ χταπόδια θανατηφόρο. Ἀκόμα καὶ οἱ ψαράδες μας γιὰ νὰ σκο-

τώσουν τὰ μικρὰ χταπόδια που πιάνουν μετὰ καμιάκι τους, τὰ χτυπᾶνε μ' ἓνα σουγιά στὸ μάτι. Ἀλλοιῶς, κομμάτια -κοιμμάτια νὰ τὸ κάνης τὸ χταπόδι, δὲν φοβάει.

Μὰ καὶ τὸ τεράστιο χταπόδι νοιώθοντας πὼς θὰ βρῇ ἀμέσως τὸ θάνατο ἂν ὁ γύπας καταφέρῃ νὰ τὸ χτυπήσῃ στὸ μάτι, σηκώνει καὶ κουνάει μ' ἀπόγνωσι τὰ πλοκάμια του, σὰν τεράστια χέρια που ζητᾶνε ν' ἀρπάξουν τὸ ὄρνιο στὸν ἀέρα...

Ὁ Ταιμπόρ βρίσκει ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ ξεφύγῃ ἀθέατος ἀπὸ τὴν «κουκούλια» τοῦ χταποδιοῦ καὶ νὰ κρυφθῇ στὶς καλαμιές τῆς ὄχθης, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ τέλος τῆς φοβερῆς αὐτῆς μονομαχίας.

Καὶ νά: σὲ μιὰ στιγμὴ δυὸ ἀπὸ τ' ἀπέραντα κι' εὐλύγιστα πλοκάμια τοῦ μαυροπράσινου χταποδιοῦ, καταφέρνουν ν' ἀρπάξουν στὸν ἀέρα τὸ μανιασμένο φτερωτὸ θηρίο. Καὶ ξαναγυρίζοντας νὰ τὸ φέρουν ἴσια κατὰ τὸ μεγάλο στόμα του που ἔχει ἀνοίξει διάπλατα γιὰ νὰ τὸ καταβροχθήσῃ.

Ἔτσι καὶ γίνεται... Μὰ τὴ στιγμὴ που τὰ πλοκάμια φέρνουν τὸ γύπα μπροστὰ στὸ στόμα τοῦ χταποδιοῦ ἐκεῖνος πρὸλαβαίνει νὰ δώσῃ ἓνα δυνατὸ χτύπημα μετὰ τὸ ράμφος στὸ μεγάλο ρουμπινένιο μάτι του.

Καὶ τὸ μαυροπράσινο τέρας μόλις προφταίνει νὰ περάσῃ τὸ μισὸ κορμὶ τοῦ ὄρ-

νιου μέσα στο στόμα του. "Υστερα σφίγγοντας τὰ γερὰ σαγόνια του μένει νεκρό.

Ὁ γύπας σπαιρταράει τώρα πιασμένος ανάμεσα στὰ σουβλερὰ δόντια τοῦ θηρίου ποὺ ὁ ἴδιος ἔχει σκοτώσει, κράζοντας πονεμένα καὶ σπαρακτικά.

Ὁ μεγαλόψυχος Ταμπὸρ ποὺ παραικοιλουθεῖ πίσω ἀπὸ τὶς καλισμιές καὶ ποὺ δὲν ξέρει τὶ θὰ πῇ κακία καὶ ἐκδίκησι, λυπᾶται τὸ ὄρνιο ποὺ πρὶν λίγο ζητοῦσε νὰ τὸν κατασπαράξῃ. Καὶ βγαίνοντας σβάλτος ἀπὸ τὴν κρουψύνα του φτάνει μ' ἓνα πήδημα κοντὰ στὸ νεκρὸ χταπόδι. Ἀρπάζει αἰμέσως τὰ σαγόνια του μὲ τὶς δυὸ παλάμες καὶ βάζοντας ὑπεράνθρωπη δύναμι προσπαθεῖ νὰ τ' ἀνοίξῃ. Τὰ σαγόνια ὅμως τοῦ σκοτωμένου θηρίου εἶναι τόσο σφιγμένα, ποὺ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ καταφέρῃ.

Ὁ γύπας σπαιρταράει τώρα πὶο ἀδύναμα καὶ κράζει σιγὰ καὶ ξεψυχισμένα. Εἶναι φανερὸ πὼς λίγες στιγμὲς ζωῆς τοῦ μένουν ἀκόμα.

Τὰ μαῦρα μάτια τοῦ Ταμπὸρ ποὺ ψάχνει νὰ βρῇ τρόπο νὰ σώσῃ τὸ γύπα ἀπὸ τὴν τριαγικὴ θέσι ποὺ βρίσκεται, λάμπουν ξαφνικὰ παρὰ ξένα! Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴ σκαρφαλώνει σβάλτος σὰν πίθηκος σὲ κάποιο κοντινὸ δέντρο κόβει ἓνα κοντόχοντρο γερὸ κλαδὶ σὰν ρόπαλο καὶ πηδώντας ξαναγυρίζει μπροστὰ στὸ νεκρὸ χταπόδι. Βάζει γρήγορα τὸ κλαδὶ μέσα στὸ σφιγμέ

νο στόμα του καὶ πιέζοντάς το πρὸς τὰ κάτω σὰν μοχλὸ, καταφέρνει νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὰ σαγόνια. Τέλος τραβάει ἀπὸ μέσα τὸν ἐτοιμοθάνατο γύπα καὶ τὸν ἀφήνει ἐλεύθερο νὰ πετάξῃ καὶ νὰ ζήσῃ, μουρμουρίζοντας σὰ νὰ θέλῃ νὰ δικαιολογηθῇ γιὰ τὴν ἀνόητη καλωσύνη ποὺ ἔδειξε στὸν πρὶν ἀπὸ λίγο ἀντίπαλό του:

— Τὶ φταῖς κι' ἐσύ, κορμένο πουλί!... Πεινούσες κι' ἔπρεπε νὰ φᾶς γιὰ νὰ χορτάσης!... Ἄν' ἔλειπαν τὰ στομάχια μας καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ θηρία — χάγια καὶ μεταξύ μας — θὰ ζούσαμε ἥσυχά κι' ἀγαπημένα!...

Τὸ ὄρνιο στὴν ἀρχὴ μένει ἀκίνητο σὰν ζαλισμένο. Γρήγορα ὅμως συνέρχεται καὶ τεντώνει τὶς φτεροῦγες του σὰ νὰ θέλῃ νὰ ξιμουδιάσῃ...

Ὁ Ταμπὸρ σφίγγει τὸ ρόπαλο στὸ χέρι του ἑτοιμος νὰ δεχτῇ καὶ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐπίθεσίν του.

Ὁ γύπας ὅμως δὲν δείχνει καμμιὰ τέτοια διάθεσι. Ἀντίθετα πλησιάζει ἥσυχά τὸ Παιδὶ τῆς Ζούγκλας καὶ τρίβει τὸ γαμπρὸ ράμφος του στὰ πόδια του. Ὑστερα μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται κοντὰ στὸ νεκρὸ χταπόδι καὶ χορταίνει βίαια τὴν πείνα του καταβροχθίζοντας ἓνα ὀλόκληρο σχεδὸν πλοκάμι του. Τέλος ἀνοίγει τὶς φτεροῦγες του καὶ κινώντας τες ἀργὰ ἀνυψώνεται. Διαγράφει μερικoὺς κύκλους πάνω ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ βρίσκεται ὁ σωτήρας του

και κάθεται σ' ένα ψηλό κλαδί σὰ νὰ τὸν περιμένε νὰ ξεκινήσει...

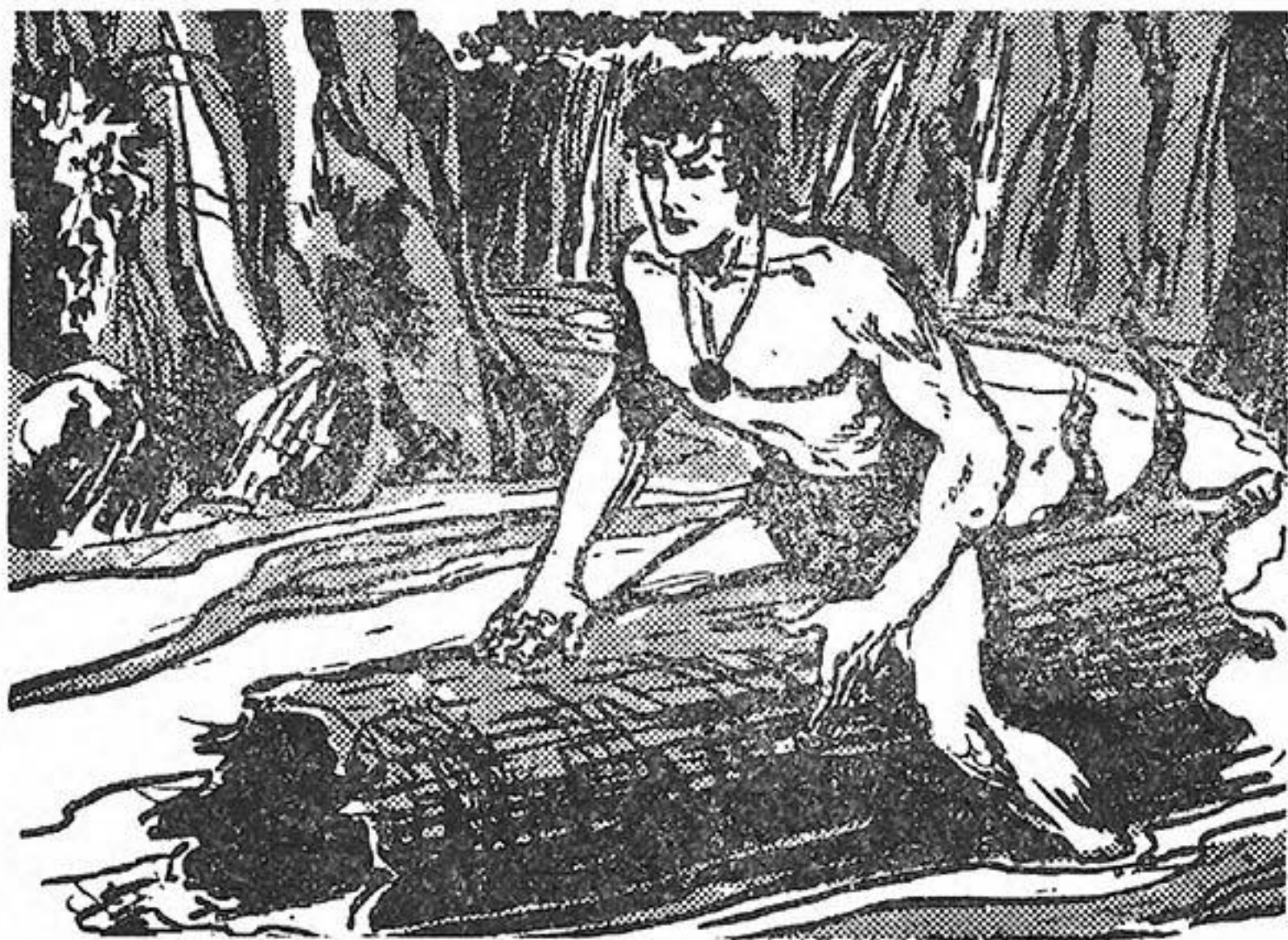
Ὁ Ταμπόρ, γιὰ νὰ φύγει μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, σπρώχνει ἕναν χοντρὸ κορμὸ πεισιμένου δέντρου μέσα στὸ ποτάμι. Καβαλλάει σὰν ἵππέας πάνω στὴν πρωτόγονη αὐτὴ σκεδιά καὶ ἀφήνει νὰ παραισυρθῇ ἀπὸ τὰ ὀρμητικὰ κι' ἀφρισμένα νερά τοῦ ποταμοῦ... Σὲ λίγο χάνεται στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα, ἐνῶ ὁ γύπας φτερουγίζει ἀπὸ τὸ ψηλὸ κλαδί ποὺ εἶχε σταθῇ πετώντας πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἀκολουθεῖ στὸ ποτάμι καὶ τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας...

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ

ΑΣ ΑΦΙΣΟΥΜΕ ὁμως τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ νὰ παρσύρη τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου ποὺ βρίσκεται ὁ Ταμπόρ, κι' ἄς προσχωρήσουμε στὸ σημεῖο ποὺ ἔχουμε ἀφήσει τὸν Μπουτάτα μέσα στὴν κοιλιά τῆς γιγαντιαίας νεροφίδας καὶ τὴ Ζολὰν νὰ κυττάζη μὲ φρίκη καὶ δέος τὸ τρομακτικὸ «Στοιχεῖο τοῦ ποταμοῦ» ποὺ τὴν πλησιάζει.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ βρεθοῦν κατάλληλα λόγια γιὰ νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὴ φοβερὴ καὶ τρομερὴ ἐμφάνισι τοῦ ἀλλόκοτου αὐτοῦ τέρατος!

Τὸ κεφάλι του εἶναι κεφά-

Ὁ Ταμπόρ ταξιδεύει στὰ ὀρμητικὰ νερά τοῦ μεγάλου ποταμοῦ.

Ἡ Ζολάν κυττάζει με φόβη καὶ δέος τὸ τρομακτικὸ «Στοιχεῖο τοῦ Ποταμοῦ».

λι κροκοδείλου, πολὺ μεγάλυ τερο ὅμως καὶ με δυὸ χοντρά καὶ σουβιλερά μαύρα κέρατα λίγο πὶὸ ψηλά ἀπὸ τὰ μάτια του. Τὸ τεράστιο σῶμα του εἶναι σῶμα μαύρου ἰθαγενούς σὲ τριπλάσιες τουλάχιστον διαστάσεις ἀπὸ τὸ κανονικό. Τὰ χέρια του εἶναι κορμὶ φιδιών πὺ καταλήγουν σὲ πέντε φιδίσια κεφάλια τὸ καθένα. Καὶ τὰ πόδια του, πόδια γιγαντιαίου βατράχου με πλατειῆς μεμβράνες ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του.ς.

Ἀπὸ τὰ τεράστια κροκοδείλινα σαγόνια του βγαίνουν βραχνὰ κι' ἀπαίσια μουγ γρητὰ κι' ἀπὸ τὰ μάτια του τρέχουν συνεχῶς χοντρά μα-

τωμένα δάκρυα...

Ἡ τετραπέρατη Φίφη, ὅπως εἶδουμε, τρομαγμένη ἀπὸ τὴ θεά τοῦ φοβεροῦ Στοιχειοῦ, ἔχει πηδήσει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς κυρᾶς της κι' ἔχει κρυφτῇ κάπου ἐκεῖ κοντά. Ἡ Ζολάν μένει ἀκίνητη λὲς κι' ἔχει μαρμαρώσει ἀπὸ τὴν ἀφάνταστη φόβη πὺ δοκιμάζει. Ἔτσι σὲ λίγες στιγμὲς τὸ τέρας φτάνει κοντά της, τὴν ἀγκαλιάζει με τὰ «πεντοκέφαλα» φιδίσια χέρια του, κι' ἀνοίγει τὰ φοβερά σαγόνια του γιὰ νὰ τὴν καταδροχθίσῃ.

Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας βγάζει ἀσυναίσθητα ἓνα τρομαγμένο ξεφωνητό, πὺ σὰν

ήχώ του ακούγεται άμέσως ή άρρενωπή φωνή του Ταιμπόρ:
— Ζολάν!

Ο άγαπημένος της σύντροφος μόλις έχει φτάσει καβάλλα στον κορμό του δέντρου, εκεί στο πλατύ κι' ήσυχο άνοιγμα του ποταμού.

Τραλλή από χαρά ή νέα κάνει νά τρέξη κοντά του. Μά τα φιδίσια χέρια του Στοιχειού σφίγγουν πιο δυνατά γύρω στη λεπτή της μέση. Ταυτόχρονα σχεδόν και με δυο τρία υπεράνθρωπα πηδήματα, τὸ άπρόμητο Έλληνόπουλο φτάνει κοντά της. Ρίχνει για λίγες στιγμές μια χαιμένη ματιά στο άπαίσιο τέρας που είναι έτοιμο νά καταβροχθίση τήν άγαπημένη του Ζολάν. Συνέρχεται όμως άμέσως και μ' άφάνταστη σβελτάδα σηκώνει από κάτω μια μεγάλη πέτρα και τήν πετάει βαθεία μέσα στα τεράστια άνοιχτά σαγόνια του κροκοδείλινου κεφαλιού του. Η πέτρα, με τήν όριμή που έχει, σφηνώνεται στο φαρδύ λαρύγι του Στοιχειού. Κι' εκείνο, παρατώντας τὸ θυμά του στριφογυρίζει μανιασμένο προσπαθώντας νά τήν ξεφορτωθή γρήγορα για νά μπορέση νά πάρη ανάσα. Και δέν άργεί νά τὸ πετύχη. Σε λίγες στιγμές σ' ένα ξέσπασμα τρομακτικού βήχα, ή πέτρα βγαίνει από τὸ στόμα του και τὸ τέρας παίρνει γρήγορες και λαχταριστές ανάσες. Ύστερα ξεσπώντας τή λύσσα του στην πέτρα, δέν τήν άδειάζει κάτω, μά άνοιγοκλείνοντας τὰ

σαγόνια του τήν κάνει θούψαλα ανάμεσα στα φοβερά του δόντια...

Ο άπρόμητος Ταιμπόρ, φωνάζει στη συντροφισσά του ν' άπομακρυνθή, κι' αυτός σηκώνοντας τὸ ρόπαλό του τὸ άνεβοκατεβάζει με άφάνταστη όριμή στο κεφάλι του Στοιχειού. Τίποτ' άλλο όμως δέν καταφέρνει με τὰ χτυπήματά του, παρά νά τὸ έξαγριώση περισσότερο και νά τὸ βάλλη στα πόδια για νά σωθή.

Και νά: τὸ τέρας κάνει ένα μεγάλο πήδημα με τὰ βατραχένια ποδάρια του, φτάνει κοντά και άνοίγει, όπως πρίν, τὰ σαγόνια του για νά τὸν καταβροχθίση, ενώ τὰ φιδία τῶν χεριῶν του σφίγγονται γύρω στη μέση του νέου.

Ο Ταιμπόρ κάνει άπεγνωσμένες κινήσεις για νά ξεφύγη από τὸ θανατερό άγκάλιασμα του Στοιχειού που τὰ βρωμερά χνώτα του άγγίζουν τώρα τὸ πρόσωπό του. Μά ὅ,τι κι' άν κάνει χαιμένος ὁ κόπος του. Νοιώθει πῶς είναι άδύνατο νά ξεφύγη από τὸ φρικτὸ θάνατο που τὸν περιμένει ανάμεσα στα ἴδια τρομερά δόντια που πρίν λίγο είχαν κάνει θρύψαλλα τή μεγάλη σκληρή πέτρα.

Αλλά και ή Ζολάν, βλέποντας τὸν άγαπημένο σύντροφό της νά χαροπαλεύη στην άγκάλιά του Στοιχειού τρέχει κοντά και με τήν τρομαγμένη παιδική της άφέλεια τὸ παρακαλεί κλαίγοντας:

— Άς τον, καλό μου τέρας!... Μή μου τὸν τρώς για-

τί τὸν ἀγαπάω!... Τὸν ἀγαπάω πολὺ, τερατάκι μου!...

Δὲν προφταίνει ὁμῶς νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια καὶ τὰ δάκρυά της, γιὰτὶ ξαφνικὰ βαρὺ φτερούγισμα καὶ κρώξιμο μεγάλου ὄρνιου ἀκούγονται πάντῳ ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Εἶναι ὁ γύπας ποὺ παρακολουθοῦσε τὸ σωτήριον τοῦ Ταμπόρ καὶ τώρα ἔρχεται — δείχνοντας τὴν εὐγνωμοσύνη του — νὰ τὸν βοηθήσῃ κι' αὐτὸς στὶς τραγικὲς στιγμὲς ποὺ περνάει.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΤΣΟΥΛΟΥΦΗ

ΤΟ ΟΡΝΙΟ βλέπει ἀμέσως τὰ κεφάλια τῶν φιδίων ποὺ βρίσκονται στὶς ἄκρες τῶν φιδίσιων χειρῶν τοῦ Στοιχειοῦ. Κι' ὅπως ὅλα τὰ μεγάλα πουλιά, ἔτσι κι' αὐτό, ὄχι μόνον μισεῖ θανάσιμα τὰ φίδια, μὰ καὶ ξέρει καλὰ πῶς πρέπει νὰ τ' ἀντιμετωπίζῃ.

Καὶ νά: μὲ ταχύτητα κεραυνοῦ χύνεται πάνω στα δέκα φιδίσια κεφάλια ποὺ μὲ τὸ ἀγκάλιασμα τῶν χειρῶν του ἔχουν βρεθῇ πίσω στὴ μέση τοῦ Ταμπόρ. Καὶ χτυπώντας τα, ἕνα-ἕνα, μὲ τὸ γαμψὸ σκληρὸ ράμφος του, τὰ σκοτώνει. Ἔτσι τὰ φίδια τῶν χειρῶν τοῦ τέρατος, ἀφοῦ χτυπήθηκαν τὰ κεφάλια τους, μένουν κι' αὐτὰ νεκρὰ καὶ κρέμονται ἄψυχα τώρα ἀπὸ τοὺς ὤμους του. Τὸ Στοιχειὸ μένει χωρὶς χέρια, μὰ ἔχει ἀκόμα τὰ φοβερὰ σαγόνια του. Μ' αὐτὰ θὰ ἔμπορεύσε νὰ σπα

ράξῃ κι' ἕναν ἐλέφαντα ἀκόμα.

Ὁ γύπας δὲν μπορεῖ ἐμβαλεῖ νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὰ τρομακτικὰ αὐτὰ σαγόνια, μὲ κάνει κάτι ἄλλο πρὸ φοβερὸ. Φτερουγίζει πάλι καὶ διαγράφοντας ἕναν γρήγορο κύκλο κατεβαίνει καὶ κάθεται μὲ ἄνεσι στὸ ἐπάνω σαγόνι τοῦ κροκοδειλένιου κεφαλίου του. Ὑστερα σκύβοντας κάρφώνει μὲ λύσσα τὸ ράμφος του μέσα στὶς κόγχες τῶν ματιῶν του.

Τὸ τέρας τυφλώνεττι καὶ μουγγρίζοντας ἀπαίσια στοιβογυρίζει μανιασμένον πάλι, ἀνοιγοκλείνοντας τὰ τεράστια σαγόνια του κι' ἀναζητῶντας μ' αὐτὰ πιά — ἀφοῦ δὲν ἔχει χέρια — τοὺς μισητοὺς ἀντιπάλους του.

Ὁ γύπας κραζει χαρούμενα καὶ νοιώθοντας πῶς ἔκανε τὸ καθήκον του καὶ δὲν χρειάζεται πιά, φτερουγίζει ἀργὰ καὶ χάνεται στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα.

Ἡ τετραπέρατη Φίφη ποὺ παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὴν κρυψὼνα της ξεθαρρεῖει τώρα καὶ βγαίνοντας ἀρχίζει νὰ γαυγίζει ἀπειλητικὰ τὸ Στοιχειό. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, θέλοντας νὰ μιμηθῇ τὸ γύπα, σκισφοαλώνει ἀπὸ τὸ κρεμασμένο νεκρὸ φίδι τοῦ ἑνὸς χειροῦ του καὶ προσπαθεῖ νὰ φτάσῃ στὸ κεφάλι του. Μὰ τὸ τυφλωμένο τέρας, καθὼς ἀνοιγοκλείνει τὰ σαγόνια του δαγκώνει τυχαῖα τὴν οὐρά της. Κι' ἡ ἄμοιρη σκυλίτσα κρέμεται τώρα ἀπὸ τὰ δόντια

του, σπαιρταρώντας και στριγγλίζοντας δαιμονισμένα.

‘Ο Ταιμπόρ για να σώσει το αγαπημένο ζώο της Ζολάν που βιλέποντάς το έτσι τώρα ξεφωνίζει μ’ απόγνωσι και ξερριζώνει τα μαλλιά της, κάνει ν’ άρπάξει τη Φίφη. Και θυσιάζοντας την ούρά της, να την άποσπάσει από τα δόντια του Στοιχειού.

Δέν προφταίνει όμως γιατί την ίδια στιγμή δυνατός κρότος πυροβολισμού άπτηχεί. Και το τυφλωμένο τέρας δέχεται μιὰ σφαίρα στὰ μαύρα τριχωτά στήθη του. Άνοιγει άμέσως τὰ σαιγόνια του για να βγάλει ένα πονεμένο μουγρητό, κι’ ή σκυλίτσα πέφτει έλεύθερη κάτω και με σώα και άβλαβή την ούρά της.

Το βαιρειά τραυματισμένο Στοιχειό ψάχνει για λίγο με τὰ ρουθούνια του μυρίζοντας τον άέρα... Τέλος, παίρνοντας κατεύθυνσι προς το ποτάμι, προχωρεί τρικλίζοντας σαν μεθυσιμένο, και πέφτοντας στὰ νερά, που βάφονται κόκκινα από το αίμα της πληγής του, βυθίζεται και χάνεται στο θολό θάθος τους...

‘Ο Ταιμπόρ κυττάζει για λίγες στιγμές ανήσυχος γύρω του μη μπορώντας να έξηγήσει από που ήρθε ή σφαίρα αυτή. Ξαφνικά όμως κάποιον θυμάται και ρωτάει χαμένα τη Ζολάν:

— ‘Ο Μπουτάτα; Πού είναι ο Μπουτάτα;

Το λευκό κορίτσι, που τον είχε ξεχάσει κι’ αυτή, χαμηλώνει πένθιμα το κεφάλι της

και τ’ άποκρίνεται:

— ‘Ο Θεός να τον συγχωρεση τον καημένο!...

— Πέθανε; ρωτάει σαν τρελλός ο Ταιμπόρ.

‘Η Ζολάν άνεβοκατεβάζει το κεφαλάκι της, σα να του λέη «ναί».

— Πώς; Γιατί; ξαναρωτάει μ’ απόγνωσι το ‘Ελληνόπουλο.

Και ή ξανθειά παιδούλα του άποκρίνεται μ’ άναφυλλητά:

— Πεινούσε μιὰ μεγάλη νεροφίδα και... και τη χόρτασε!

Άμέσως τραβάει από το χέρι τον Ταιμπόρ και τον φέρνει στο σημείο που βρίσκεται ή νεροφίδα ναρκωμένη για να τον χωνέψη.

‘Ο Ταιμπόρ άναγνωρίζει στο έξογκωμένο καρμί της το καιτόχιοντρο κι’ άγαριμπό σουλούπι του Μπουτάτα. Τραβάει γρήγορα από τη ζώνη της Ζολάν το μικρό κοφτερό μαχαιράκι της και σχίζει με προσοχή την κοιλιά του γιγαντοσώμου θηρίου. Την ίδια στιγμή άκούγεται γνώριμο βαρύ ροχαλητό. ‘Ο Μπουτάτα κοιμάται μακάρια μέσα στη ναρκωμένη νεροφίδα, άναπνέοντας άνετα από το τεράστιο άνοιχτό στόμα της.

‘Ο Ταιμπόρ τον τραβάει έξω και με μιὰ γερή κλωτσιά τον ξυπνάει και τον κάνει να πεταιχτή όρθιος και σαστισμένος:

— Μπά!... Καλώς τον άφέντη Ταιμπόρ!... Πώς από δω;

Ἡ Ζολάν τὸν κυττάζει μὲ τὰ γαλάζια μάτια τῆς ὀρθάνοικτα ἀπὸ τὴν κατὰπληξι.

— Ζῆς, Τσουλούφη μου; Δὲν σ' ἔφαγε λοιπὸν ἡ φοβερὴ νεροφίδα;

— Μ' ἔφαγε, τῆς ἀποκρίνεται χαμένα ὁ Μπουτάτα, ποὺ κι' αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς βρίσκεται ζωντανός.

— Σ' ἔφαγε καὶ δὲν σὲ χώνεψε; Ξαναρωτάει μ' ἀπορίαι τὸ λευκὸ κορίτσι.

Ὁ Τσουλούφης μουρμουρίζει νυσταγμένα:

— Δὲν ξέρω... Μὲ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος...

— Ἐσὺ πυροβόλησες μέσα ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς νεροφίδας; τὸν ρωτάει τώρα ὁ Ταμπόρ.

Ὁ Μπουτάτα δείχνει γιὰ λίγο πῶς κάτι προσπαθεῖ νὰ θυμηθῇ. Τέλος τοῦ ἀποκρίνεται:

— Μπορεῖ ἐγώ... Δὲν θυμᾶμαι καλά... Μὰ στάσου νὰ σοῦ πῶ ἀμέσως...

Τραιβάει γρήγορα τὴ «μπιστόλα» του κι' ἀνοίγοντας τὸ μῦλο τῆς βρίσκει ἕναν κάλυκα ἄδειον.

— Ἐγὼ πυροβόλησα, τοῦ λέει μετ' ἐπιφάνεια τώρα.

Καὶ ρωτάει ἀνήσυχος:

— Μήπως σκότωσα τὴν ἀνέντη βασίλισσα;

— Ποιὰ βασίλισσα;

— Τοῦ Τάμ - Τάμ!

Γρήγορα ὅμως συνέρχεται αἱ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

— Χίι, χίι, χίι!... Χίι, χίι, χίι!

— Γιατὶ γελᾷς, Τσουλούφη; τὸν ρωτάει ἡ Ζολάν.

Ἐκεῖνος τοὺς ἐξηγεῖ:

— Χίι, χίι, χίι!... Ἐκεῖ ποὺ κοιμόμουν εἶδα ἕνα ὄνειρο. Ἦτανε, λέει, ἡ μουγγὴ βασίλισσα καὶ γιὰ νὰ μὲ παντρευτῇ ἤθελε νὰ μοῦ κόψῃ τὸ τσουλούφι! Τότε βγάζω κι' ἐγὼ τὴ «μπιστόλα» μου καὶ τραιβάω μιὰ...

— Στὸν ἀέρα; ρωτάει γελώντας τὸ κορίτσι.

— Ὁχι. Στὸν... ὕπνο μου! τῆς ἀποκρίνεται...

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Ὁ ΤΑΜΠΟΡ γνέφει στὸν Μπουτάτα νὰ χαμηλώσῃ, κι' ἡ Ζολάν, σβέλτη κι' ἀνάλαφρη, θρονιάζεται στὸν ὦμο του, κρατώντας πάντα στὴν ἀγκαλιὰ τὴ σκυλίτσα τῆς.

— Ἐμπρὸς τώρα, τοῦ φωνάζει τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας. Ἀρχίζει νὰ νυχτώνῃ κι' ἔχουμε πολλές ὥρες δρόμο γιὰ νὰ ξαναγυρίσουμε στὴ σπηλιά μας... Πᾶμε λοιπὸν γρήγορα γιὰτὶ νοιώθω ἀφάνταστα κουρασμένος καὶ νυστάζω.

— Καὶ τὶ μέ νοιάζει ἐμένα; τ' ἀποκρίνεται ὁ ἀράπης μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι. Ἄν νυστάξῃς, βάλε μιὰ νεροφίδα νὰ σὲ φάῃ καὶ... κόφτο δίπλα νὰ χαρτάσης ροχαλητό!...

Στὸ δρόμο ἡ Ζολάν μιλάει στὸν Ταμπόρ γιὰ τὶς φοβερὲς περιπέτειές τους στα χέρια τῆς βασίλισσας τοῦ Τάμ - Τάμ... Γιὰ τὸ ποτάμι ποὺ κόντεψαν νὰ πνιγούν, γιὰ τὴ

μεγάλη νεροφίδα που καταβρόχθισε το Μπουτάτα και για το Στοιχειό του ποταμού. «Κι' ο μικρός Ταρζάν τους λέει, κι' αυτός τις δικές του περιπέτειες με το λευκό κυνηγό και με τους μαύρους του. Τους μιλάει ακόμα για τον τραυματισμένο ελέφαντα, για το γύπα και για ό,τι άλλο του είχε συμβή.

«Έτσι με την κουβέντα προχωρούν χωρίς να πολυκαταλαβαίνουνε την κουράσι και τις ώρες που περνάνε...

«Έχει νυχτώσει πιά κι' ένα αλόγιστο φεγγάρι φωτίζει τον ξάστερο ουρανό της ζούγκλας...

Ξαφνικά, ένα θροντερό κι' αλλόκοτο κράξιμο όρνιου φτάνει στ' άφτιά τους.

«Ο Ταμπάρ κι' ο Μπουτάτα σταματούν σαστισμένοι κι' άφουγκράζονται. Το Παιδί της Ζούγκλας μουρμουρίζει άνήσυχος:

— Περύργο!... Πρώτη φορά άκούω τόσα δυνατά κράξιμο πουλιού. Μοιάζει σά να πέφτουνε πολλοί μαζί κεραυνοί...

«Η Ζολάν υπολογίζει το μέγεθος του.

— Για να έχη το όρνιο αυτό τόσο δυνατή φωνή, θα είναι και πάρα πολύ μεγάλο!

— Ναί, συμφωνεί ο κουτός Μπουτάτα. Μπορεί να είναι και μεγαλύτερο από... γαλοπούλα!

Οί τρείς σύντροφοι συνεχίζουν το δρόμο τους, σιωπηλοί και φοβισμένοι... Για αρκετή ώρα στην άπέραντη άγρια

ζούγκλα, βασιλεύει απόλυτη ήσυχία.

«Να που όμως, ξαφνικά πάλι, το τραυματικό κράξιμο του άγνώστου φτερωτού τέρατος άντηχεί πιο δυνατά από πριν. Τα γύρω θουνά αντιλαμβάνουν το θροντερό ήχο του.

«Ο Μπουτάτα φωνάζει άγανακτισμένος:

— «Επί τέλους πιά!... Μας ξεκούφανες με το ...κελάδημά σου!... Σιωπή λοιπόν μη θυμώσω και σε σφάξω σαν κοκορόπουλο!...

«Η Ζολάν χτυπάει φοβισμένη με τις φτέρνες της τα μαλλιαρά στήθη του άραπη.

— Στάσου, Τσουλούφη, να κατέβω... Καλύτερα με τα πόδια... Έδω ψηλά που βρίσκομαι, θ' άρπάξη πρώτα έμένα ή ...«γαλοπούλα!»

«Ο Ταμπάρ όμως φαίνεται άνήσυχος και δεν έχει όρεξι για άστεία.

— Πάμε όσο μπορούμε πιο γρήγορα, να κρυφτούμε στη σπηλιά μας, τους λέει. Αυτό το κράξιμο δεν μ' άρέση καθόλου... Το όρνιο που μπορεί και φωνάζει τόσο δυνατά πρέπει να είναι τεράστιο...

Και καθώς ταχύνουν όλοι το βήμα τους, τους έξηγεί:

— «Ένας γέρος ίθαγενής μου είχε πη κάποτε πως κάθε έκατό χρόνια παρουσιάζεται στον ουρανό της Ζούγκλας ένα μεγάλο φτερωτό τέρας...

«Ο Μπουτάτα κουνάει το κεφάλι του θαυμαστικά:

— Κάθε έκατό χρόνια!...

Μπάι, σέ καλό του!... Δηλαδή ὅταν ξαναπαρουσιασπῇ, ἐγὼ θὰ εἶμαι... ἑκατὸν εἴκοσι πέντε χρόνων!

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή τὸ κράξιμο ἀντηχεῖ γιὰ τρίτη φορά, πιὸ κοντὰ καὶ πιὸ δυνατὰ ἀκόμα!... Ταυτόχρονα ἀκούγεται ὁ θόρυβος ποὺ κάνουν τεράστιες φτεροῦγες καθὼς, ἀνοιγοκλείνοντας, χτυποῦν τὸν ἀέρα.

— Ἔρχεται, ξεφωνίζει τρομαγμένη ἡ Ζολάν! Ἔρχεται νὰ μᾶς φάη, Ταιμπόρ!

Ὁ Μπουτάτα δὲν δείχνει καιμιὰ ἀνησυχία:

— Δὲν θαιριέσαι, μουριμουρίζει μὲ περιφρόνησι. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ σπῆσω κανένα δόκανο νὰ τὸ πιάσω!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ὅμως, αὐτὴ τὴ φορά ἔχει φοβηθῇ στ' ἀλήθεια.

Καὶ νά: Τὸ δυνατὸ φτεροῦγισμα ἀκούγεται τώρα ἀπὸ πάνω τους. Οἱ τρεῖς σύντροφοι σηκώνουν τὰ κεφάλια καὶ κυττάζουν μὲ φρίκη καὶ δέος:

Ἕνας γιγαντιαῖος ἄσπρος ἀητὸς χαμηλώνει πρὸς τὸ μέρος τους μ' ἀνοιχτὲς καὶ ἀκίνητες τὶς τεράστιες φτεροῦγες του.

Ὁ Μπουτάτα τὸ κυττάζει μὲ θαυμασμό, μουριμουρίζοντας:

— Δίκηο εἶχες, ἀφέντη Ζολάν!... Εἶναι πιὸ μεγάλο ἀπὸ ...γαλοπούλα!

Ὁ Ταιμπόρ καὶ ἡ Ζολάν κάνουν νὰ κρυφτοῦν, μὰ δὲν προλαβαίνουν. Τὴν ἴδια στιγμή κάτι φοβερὸ γίνεται: Τὸ τέρας τῶν οὐρανῶν χαμηλώνει ἀπὸτομα τώρα, ἀρπάζει στὰ δάχτυλα τῶν ποδαριῶν του τὸ θρυλικὸ Παιδί τῆς Ζούγλας καὶ φτερουγίζοντας πάλι ἀνυψώνεται ἀργά...

— Ταιμπόρ! ξεφωνίζει σπαρακτικὰ ἡ Ζολάν καὶ σωριάζει καὶ κόπω λιπόθυμη.

Ὁ Μπουτάτα παρακολουθεῖ τὸν Ταιμπόρ ποὺ ἀνεβαίνει ψηλὰ καὶ μουριμουρίζει μὲ θαυμασμό:

— Μπά, σέ καλό σου!...

ΤΕΛΟΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΡΤΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: Ὁδὸς Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 6 — Τιμὴ δραχ. 2

Δημοσιογραφικὸς Δ/ντής: Στ. Ἀνεμόδουρας, Φαλήρου 41, Οἰκονομικὸς Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλίου, Ταταούλων 29, Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι.

Τὴν ἐρχόμενη Παρασκευὴ κυκλοφορεῖ :

ΤΟ 7ο ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ «ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ»

μὲ τὸν τίτλο :

«ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ»

Οἱ δεκάδες χιλιάδες τῶν ἀναγνωστῶν μας θὰ ἀναγνωρίσουν πῶς τὸ τεύχος αὐτὸ εἶναι ἡ καλύτερη περιπέτεια Ζούγκλας ἀπ' ὅσες ἔχουν διαβάσει.

Διαβάστε ὅλοι τὴν Παρασκευὴ

«ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ»

Καταπληκτικό! Συγκλονιστικό! Ἀσυναγώνιστο!

ΑΣΦΑΛΩΣ ΘΑ ΚΑΝΗ
ΜΠΟΥΜ ΚΑΙ ΘΑ ΣΠΑ-
ΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΞΟ ΜΟΥ.

ΤΟΤΕ
ΤΙ ΝΑ
ΚΑΝΟΥ
ΜΕ;

ΘΑ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΤΟΥ-
ΜΕ ΤΟ ΤΟΞΟ ΜΟΥ
ΑΝ ΘΟΥΜΕ ΑΓΜΟ-
ΧΟΙΡΟ.. ΤΗ ΣΦΑΙΡΑ
ΣΟΥ ΝΑ ΤΗ ΦΥΓ-
ΛΑΞΗΣ.

ΠΙΣΤΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...
ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ ΕΘΩ;
ΜΗΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΑΓΡΙ-
ΟΧΟΙΡΟΣ;

ΟΧΙ! ΕΙΝΑΙ Ο
ΜΠΟΛΚΑΝΙ
Ο ΓΟΡΙΛΛΑ
ΕΤΟΥΣ ΘΑ-
ΜΝΟΥΣ...
ΝΑ ΦΥΓΟΥΜΕ
ΠΡΙΝ ΜΑΣ ΔΗ!

ΓΚΡΑΑ!
ΜΠΟΛΚΑΝΙ
ΜΠΑΝΤΟΛΟ

ΝΤΟΜΠΥ
ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ
ΜΗΝ ΚΟΥ-
ΝΙΕΣΑΙ ΘΑ
ΜΑΣ ΣΚΟΤΩΣΗ.

ΕΤΣΙ
ΚΑΙ
ΑΠΛΟΙΩΣ
ΘΑ
ΜΑΣ
ΣΚΟΤΩΣΗ.